

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 517 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

IZMIREN DUG

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

517

Frenk Larami

IZMIREN DUG

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 517

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

THE DEBT IS PAYED

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 28. VI 2017.

Tržište: 07. VII 2017.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)
ISSN 0353–0000
COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović
Naslov originala: Frank Laramy – THE DEBT IS PAYED
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Lupanje kuhinjskih vrata i zveckanje posuđa na šporetu probudili su Doka Holideja. Odmah je otvorio oči i promeškoltio se na tvrdom neudobnom krevetu u hotelskoj sobi u Teksas Kriku. Napolju je bio dan i sunce je svojim zlatastim zracima obasjavalo visoke vrhove okolnih planina.

Iako umoran od dugog putovanja, zaspao je vrlo kasno međutim, ni sada se nije osećao mnogo odmornije. U stvari, znao je da taj umor potiče više od nezadovoljstva sobom nego od fizičkog napora na koji je bio navikao. Bio je strahovito zlovoljan i zamerao je samom sebi što je dopustio da bude gurnut u avanturu za koju nije imao baš nikakvog interesa.

U stvari, sve je mogao da nasluti već po tome što ga je pratio toliki peh. Iz iskustva je znao da ima dana kada čoveku ništa ne polazi za rukom, ali takav peh jednostavno nije bio normalan.

I sam početak bio je prilično neuobičajen. Vlasnik kockarnice Frimen prosto ga je dogurao do ruleta i naterao da tu započne nešto što će se pretvoriti u katastrofu.

– Mister Holideje – rekao je ubedljivo – smem li da se kladim da će vas moja mašina pobediti! Hladnokrvna je

i nemilosrdna, baš kao i vi pa mogu da se kladim u...

– Znao da ne igram rulet, Frimene – pokušao je da ga se otarasi. – Ja sam pre za nešto finije i promišljenije kao što je poker.

– Znam, znam, ali zar vas ne kopka da oprobate sreću? Da jednostavno vidite jeste li onaj kome je sudbina naklonjena? Dakle, šta kažete?

Dok uzdahnu.

– Ništa nije namešteno? – obazrivo je upitao.

Vlasnik kockarnice se namrštió i raširio ruke.

– Mister Holideje, šta vam pada na pamet? Zar mislite da bih rizikovao da upropastim svoj ugled? Ni govora!

Nevoljno je pristao i rezultat je bio poražavajući. Za samo pola sata izgubio je šest stotina dolara. Ljut i nervozan, prešao je potom u salu gde se igrao poker. Ali, ni tu nije imao sreće. Gubio je i gubio iako nije igrao ništa lošije nego obično. Frimen se neprestano smejuó, a kada je Dok potpisao i drugu priznanicu na hiljadu dolara, trijumfalno je izjavio.

– Kao što vidite, boginja sreće nekada može da bude veoma neverna, mister!

Holidej ga je ledeno odmerio.

– Da, naročito ako joj se pomaže, a ova gospoda su tome očigledno vični.

Sva trojica igrača koja su sedela za njegovim stolom namršteno se trgoše.

– Šta to znači? – dobaci debeljko guste brade. – Da li nas optužujete da smo varali u igri?

Druga dvojica naćuljiše uši i pomeriše ruke bliže „koltovima”.

Dok je znao da se optužba za varanje na kartama smatra velikom uvredom koja je morala odmah da se razreši. Pošto nije želeo da bude uvučen u neravnopravan obračun, kratko je odmahnuo glavom.

– Ne, ne, daleko sam od pomisli da tako nešto tvrdim, gospodo. Jer, kao što reče mister Frimen, sreća je nekada vrlo prevrtljiva. To bi bilo sve. Dakle, doviđenja, gospodo.

Spustio je karte na sto i ustao. Bio je toliko naivan da dopusti da ga opeleše. Sada je morao negde da prekine i ne dozvoli da ga lupeži izrešetaju. A onda se pojavila prepreka kojoj se nije nadao.

– Trenutak, mister Holideje – umešao se vlasnik kockarnice. – Ovde vidim priznanice na dve hiljade dolara. To treba platiti, zar ne?

– Znam – odvrati Dok mirno. – Gospoda će mi dati rok od tri dana da nabavim novac.

Ovaj odmahnu rukom.

– Gospoda sa tim nemaju nikakve veze pošto se svi žetoni i priznanice menjaju na kasi. Prema tome, vi ste

moj dužnik i ja tražim da se dug reguliše odmah.

Holidej je pogledao trojicu kockara i odmah primetio da su im ruke opasno blizu oružju.

– A šta ako ne prihvatim? – upitao je muklo.

– Znae šta se dešava sa neurednim platišama. Možete dobiti šest meseci dužničkog zatvora.

Dužnički zatvor! Ta sramna ustanova iz vremena prvih doseljenika još se primenjivala, odnosno, postojala u jednom delu Sjedinjenih Država. Onaj ko bi se jednom tamo našao, gubio bi sva građanska prava i posle bi se veoma teško vratio u kategoriju časnih i poštenih ljudi. U planinama i prerijama Zapada kuda se smucao svakakav ološ to nije bilo od velikog značaja. No, Dok je držao do svog ugleda i nije želeo bilo kakvu ljagu na svom imenu.

– Ali, mislim da do toga neće doći – nastavio je Frimen pažljivo. – Hoću da kažem da postoji način kako da se problem reši – dodao je i pošao prema vratima sakrivenim zavesom. – Kako bi bilo da malo porazgovaramo o tome?

Holidej ga je bezizražajno odmerio i prošavši pored njega, ušao u uzan hodnik, a zatim u mali, luksuzno opremljen kabinet u kojem je već sedeo predsednik banke Morton Belser. Ljubazno ga je pozdravio i pokazao rukom na fotelju.

– Želite li nešto da popijete, mister? Znam da Frimen ima odličan brendi.

Dok je ćutke klimnuo glavom.

– Vi ste verovatno iznenađeni što vas je Frimen pozvao ovamo?

– Ne previše – odvrati Dok pošto je uzeo gutljaj.

– To sam i pretpostavljao. Svakako vas zanima da čujete šta je u pitanju?

– Znam da dug nije glavni razlog. Morao sam mnogo ranije da primetim kako je sve ovo namešteno. Ali, šta je tu je. Slušam vas.

Belser se nakašlja.

– Verovatno ne znate da smo Frimen i ja akcionari banke u Teksas Kriku. To je banka sa mnoštvom filijala od kojih je jedna, ona u Midlendu, bezobzirno opljačkana. Razbojnik Šajlok i njegovi pajtaši uzeli su nam dvadeset hiljada dolara i pobešli.

Holidej je zapalio cigaru i odbio nekoliko dimova.

– Da, da... čuo sam nešto za pljačku u Midlendu. Ali, kakve to veze ima sa mnom?

– Pa... donekle ima. U stvari, pošto potera nije uspela da uhvati pljačkaše, došli smo na ideju da taj posao može mnogo bolje da završi jedan sposoban i hrabar čovek koji zna da čita tragove i snalazi se u svakoj situaciji. Uz to mora da ima još jedan veliki kvalitet, odnosno, da bude pošten.

– Tu ste u pravu. Onaj ko bi se dočepao tolikog novca lako bi mogao da padne u iskušenje. Hm... čini mi se da ćete takvog čoveka teško naći.

– Varate se, već smo ga našli – kazao je Belser uperivši prst u njega. – Vi ste kao rođeni za taj posao, mister.

Holidej izvuče cigaru i odmeri bankara kao da ne veruje u ono što je čuo.

– Hajdete, šta vam pada na pamet?! Zar vam izgledam kao budala?

– Naprotiv, izgledate mi kao savršeno razuman čovek koji shvata da je avantura u Midlendu mnogo bolja od dužničkog zatvora. Utoliko pre što bi vas u slučaju uspeha celog poduhvata čekala nagrada od pet hiljada dolara. Dakle, razmislite! Pet hiljada ili dužnički zatvor... Šta vam se više dopada?

U tom trenutku, Dok još nije znao šta se to zapravo dogodilo u Midlendu pre nekoliko dana...

* * *

Trojica konjanika došli su pravo iz pustinje. Bili su pokriveni crvenkastom prašinom koja je prodirala kroz odela i mešala se sa znojem njihovih konja.

To naporno putovanje oduzelo im je skoro četiri dana. Sada su, zaustavivši se na ogromnom grebenu iznad pustinje, mogli lepo da vide grad Midlend, cilj svog dugog i napornog putovanja.

Mali dremljivi grad ležao je tu pod njima, istrgnut ispod izdignutog planinskog grebena koji ga je štitio od vetrova i čestih peščanih oluja koje su brisale pustinjom. Naselje je bilo staro oko sto pedest godina, a osnovala su ga dve porodice istraživača

zlata koje su preko pustinje došle u velikim kolima pokrivenim arnjevima. Posle kratkog vremena u dugačkom kanjonu južno od grada pronađeni su srebro i cink pa su mnogi rudari nagnuli ovamo da za sebe pronađu i otrgnu bar deo bogatstva.

Posle desetak godina rudnici su iscrpljeni i malo pomalo, rudari i kopači su se spakovali i otišli. Skoro trideset i pet godina Midlend je bio praktično avetinjski grad sa brdima peska koja su se pomerala i nekada zatrpala i čitave kuće.

Onda su stigli stočari i od netaknute divljine počeli da otkidaju velike komade zemlje za svoje prostrane rančeve. Pokazalo se da su okolne padine pune odličnih pašnjaka i kako su ljudi počeli dovoditi stada i širiti broj rančeva – grad je ponovo oživeo. Zgrade su nicalle tako reći preko noći, otvarale su se trgovine i druge radnje, a izgrađena je i banka. Otvorena je čak i kockarica, a uprkos protivljenju tek prispelog sveštenika, jato salunskih zabavljačica napunilo je salun „Klemansa”.

Midlend je ponovo procvetao i postao značajno mesto vezano za industriju mesa, toliko značajno da se govorilo kako će do njega biti izgrađena pruga.

Gart Šajlok je tada prvi put video Midlend za razliku od njegovog oca i Horasa Mejna koji su grad i ranije posećivali.

– Izgleda tiho i mirno – kazao je Mik Šajlok, hladno odmerivši naselje ispod sebe.

Pažnju njegovog sina privukla je bela zgrada od cigala sagrađena na sredini glavne ulice.

– To je, Garte – rekao je Mik pokazujući prstom na zgradu koja se izdvajala. – To je Centralna banka u Midlendu!

I zaista bilo je to imponantno zdanje sa ravnim krovom i šest prozora koji su gledali na glavnu ulicu. Duž zapadnog zida pružala se veoma uzana sporedna uličica.

– Tek je prošlo podne – dobaci Horas Mejn vadeći svoj sat iz džepa na prsluku.

– To je razlog zbog čega je grad tako tih – objasnio je Mik Šajlok. – Velika je vrućina i svi su kod kuće na ručku ili bar na malom predahu u salunu.

Mik Šajlok klimnu glavom.

– Zapamtite šta sam rekao. Ući ćemo u grad glavnom ulicom, sasvim mirno i lagano da ne bi probudili nikakvu sumnju. Zaustavićemo se ispred banke i ponašati se kao da je svako pošao na svoju stranu. Horase, ti ćeš krenuti da razgledaš izloge, a Gart će se uputiti preko, ka salunu. I obojica ćete čekati dok ja ne uđem u banku.

– Nije li to rizično? – dobacio je Mejn.

– Ako se suviše movamo tamo – amo mogao bi neko da nas prepozna.

– Prepusti meni komandovanje i razmišljanje! – besno je rekao Mik Šajlok.

– Zar ne bi privukli veći pažnju ako iz

pravca pustinje uđemo u grad i odmah se uputimo u banku? Osim toga, šta ako neko vidi tebe ili Garta? Ti ovde nisi ucenjen, a Gartove poternice sa slikom nisu se još nigde pojavile.

– Tvoja jeste – podsetio ga je Mejn.

– Da... – složio se Šajlok. – A ovdašnji šerif, mislim da se zove Tviks... sigurno ima bar jednu. Ali, nećemo ići ni blizu njegove kancelarije. Osim toga, pretpostavljam da je i on sada negde na ručku.

– Ako si siguran da je većina ljudi u svojim kućama – nastavio je Horas Mejn uporno – zašto su onda potrebne sve te mere predostrožnosti?

– Preko puta banke je salun – odvratio je Mik Šajlok nestrpljivo. – U ovo doba dana tamo će biti dosta ljudi i svi će moći da vide šta se događa napolju.

Mejn slegnu ramenima. On je bio krupan debeljuškast čovek, snažnog vrata, jakih ruku i lica preplanulog od sunca. Već u osamnaestoj krenuo je putem zločina. U dvadesetoj je bio uhvaćen i odležao u zatvoru dugih sedam godina. Kada je izašao nastavio je po starom. Pošao je sa jednom bandom kradljivaca stoke koja je operisala u Koloradu i tako se upoznao sa Mikom Šajlokom i Kerijem Vajsom koji je kasnije ubijen u jednom sukobu.

– Krećemo, momci – dobacio je ostareli Mik Šajlok i krenuo vijugavim putem između oštarih stenovitih gromada. Iznad njih, malo podalje, dizali su se ogromni vrhovi Stenovitih planina

koji su, poput džinova vladali celim predelom. U koloni jedan po jedan, ćutke su prošli kroz uzani prolaz dok su kopita konja jasno odzvanjala po kamenitom tlu.

Kada se put proširio, Mik Šajlok se zaustavio. Proseda kosa jasno je otkrivala njegove godine kao i pomalo strogo, dosta izborano lice preplanulo od sunca i pustinjske žege. Košcat i žilav, držao se pravo u sedlu iako je već prešao pedesetu. Njegov sin Gart, snažni dvadeset šestogodišnjak, veoma je ličio na oca, ali njegovo dečачko lice još nije steklo onu grubost i oštrinu.

– Put se spušta odmah pored one visoke stene – kazao je stari. – Posle toga smo već u gradu.

– Moraćemo da obiđemo grad ako želimo da uđemo sa ove strane – dobacio je Mejn pokazujući rukom.

– Čekajte, idemo pravcem pored prve kolibe – odlučio je Mik. – Taj put vodi pravo u centar.

Ostali su ga ćutke poslušali, pa su krenuli. Mik Šajlok je već tri puta bio u Midlendu, uvek sa banditom Dirkom Balardom. Zato se sada, silazeći stazom koja je vijugala nizbrdo, setio njihovog poslednjeg dolaska. Tada su sa pašnjaka na ivici grada ukrali jedno krdo konja i nestali u pustinji drugim putem, pre nego što se potera uopšte sakupila. Peščana oluja izbrisala je sve tragove i oni su znali da nikakva potera neće biti uspešna. Tri dana kasnije u Balardovom logoru priređeno

je veliko slavlje i tom prilikom on je otkrio vezu između svoje žene i Dirka Balarda.

A onda je podigao glavu i usredsredio se na sadašnjost. Obišli su veliku stenu i grad je bio pred njima. Nastavili su dalje, ali se činilo da je na ulicama malo više ljudi. Sunce je još uvek nemilosrdno peklo, a na jugu, iznad predela ispresecanog kanjonima, lebdela je izmaglica jare. Iznad bandita dizao se zid od stena, brana prostranom moru peska u koji će uskoro vratiti.

Konačno su se sasvim približili. Mik je skrenuo i ujahali su u glavnu ulicu. Nekoliko pari radoznalih očiju posmatralo ga je iza zavesa. Kao da je znao, natukao je šešir još dublje na čelo kako bi zaklonio lice senkom oboda.

Do ušiju im je doprla muzika klavira iz saluna na suprotnoj strani ulice. Svi su za trenutak pomislili na odmor i čašicu dobrog pića, ali su to odmah i zaboravili. U Midlendu neće biti pijančenja tako da je bilo bolje ni ne misliti o tome.

Najzad su stigli do polovine ulice i sjahali pred dugačkim privezištem ispred Centralne banke.

Gart Šajlok je labavo prebacio vođice i korakom dokoličara uputio s ka trotoaru ispred saluna „Klemansa”. Kao što je njegov otac i pretpostavljao, gosti u sali pažljivo su ih odmeravali, onako trome i spore, odela prekrivenih slojem crvene prašine. Muzika klavira postajala je sve glasnija. Dolazeći u senku nastrešnice, Gart je

lagano razabrao ljude koji su sedeli za stolovima. Bilo je tu kockara, kauboja, elegantno odevenih poslovnih ljudi i desetak salunskih zabavljačica u tesnim haljinama.

Gart je ispod oka osmotrio i video da je Mejn još na ulici dok je njegov otac odveo svoga konja do pojila na drugoj strani. Malo pomalo, radoznale oči u „Klemansi” odvojile su se od prozora i trio došljaka je ubrzo zaboravljen.

Mik Šajlok je to i čekao. Brzo je ušao u banku i uzdahnio. Posle one vrućine napolju, unutra je bilo mnogo svežije i prijatnije.

Blagajnik iza pulta pažljivo ga je osmotrio, a zatim podigao naočare koje su mu stalno spadale i vratio se brojanju novca koji je jedan klijent uložio. Vođa bandita seo je za obližnji hrastov sto, tačno preko puta žene koja je ispunjavala neki formular i ljubazno mu se osmehnula.

Onda ga je blagajnik još jednom pogledao. On se nemoćno prisećao tog lica znajući da ga je negde već video. Ali, nije imao vremena za razmišljanje – u istom trenutku ulazna vrata su se otvorila i Šajlokov ljudi su ušli unutra.

Istoga časa Mik je ustao i mašio se rukom za kožnu futrolu na svom bedru. Teški „kolt” našao mu se u ruci kao zvečarka spremna za ujed.

U banci je trenutno zavládala grobna tišina.

– Ako ne pravite gluposti niko neće stradati! – povikao je.

Žena za stolom je gledala u cev revolvera i drhtala kao hipnotisana. Gart se pridružio svom ocu pored vrata, držeći revolver uperen na kauboja koji je stajao ispred pulta.

– Šajlok... Mik Šajlok! – izustio je blagajnik u jednom dahu. – Znao sam da mi je to lice poznato! Video sam ga na poternici ispred stanice šerifa Tviksa!

Šajlok nije obratio pažnju na njegove reči.

– Ti, kauboju, lezi na pod! I to licem prema zemlji!

Pošto se mladić dvoumio, Gart je priskočio i istrgao mu revolver iz ruke.

– Čuo si naredbu, čoveče!

Već u sledećem trenutku kauboj je ležao na podu.

Šajlok zamahnu revolverom prema blagajniku.

– Kasa je iza tebe. Otvori je!

– Mister... Šajlok... Molim vas...

– Otvori! – grmnuo je bandit. – Brzo!

Čovek je klecajući kolenima prišao kasi, okrenuo kombinaciju šifre i povukao vrata prema sebi.

Šajlok je pokretom ruke pokazao na plitke fioke pune svežnjeva novca poredane na policama.

– Daj to ovamo! – naredio je.

Blagajnik je izneo jednu po jednu i poredao ih na pult. Po naredbi svog oca, Gart se provukao iza pulta i tamo našao gomilu vrećica i odmah je počeo da ih puni novcem.

– Brže, mali, brže! – resko je dobacio Mik, primetivši krajičkom oka dvojicu konjanika ispred banke.

– Evo, četiri su pune – reče Gart.

Mik ga pogleda i dade naređenje za polazak.

– Neka niko ništa ne pokušava – rekao je još jednom.

– Dvojica su se uputila ovamo – promrmlja Mejn promuklo.

– Neka, pustićemo ih da uđu – odvrati Mik.

I nekoliko trenutaka kasnije vrata su se otvorila, a ljudi ušli unutra.

Dočekala ih je grobna tišina i uperen revolver Mika Šajloka.

– Da se niste makli! – naredio je bandit tiho. – Ruke gore! – dodao je ledeno.

Debeli biznismen u tamnom odelu ustuknuo je i povukao se korak nazad, dok je njegov pratilac, onizak mršavko po imenu Bili Bejli, žurno digao ruke uvis sledeći Šajlokovu komandu.

Mejn je otvorio vrata i zgrabio od Garta dve vrećice sa novcem.

– Ti si sledeći, Garte! Ja ću ove držati na oku sve dok vas dvojica ne uzjašete!

Ali, desilo se da je Mik Šajlok za delić sekunde skrenuo pogled sa onih na koje je pazio. Učinio je to da bi stavio nogu pred vrata i zadržao ih otvorena da bi brže jurnuo napolje. Do tada ukočen kao hipnotisan, blagajnik je odjednom smogao hrabrosti i mašio se skraćene dvocevke koja je

sakrivena ležala ispod tezge. Šajlok je krajičkom oka primetio taj pokret i reagovao munjevito: dve – tri sekunde kasnije prasak njegovog „kolta” prolomio je tišinu, a na blagajnikovom obrazu sevnula je crvena mrlja. Siroti čovek zateturao se unazad i zgrčenom šakom pokrio krvavu rupu na licu dok se Mik Šajlok u dva skoka našao na trotoaru.

Grmljavina banditovog revolvera bila je znak da sve u Midlendu živne. Radoznala lica pojavila su se na prozorima „Klemanse”, a dva kauboja istrčala su na trotoar. Izgledalo je kao da su se odjednom sva vrata prema glavnoj ulici otvorila.

Mik Šajlok se okrenuo u sedlu i pripucao prema prozorima „Klemanse”.

Neko ga je prepoznao i povikao:

– To je Šajlok! Opljačkao je banku!

Istovremeno je neko pripucao iz puške, a banditi su skrenuli u sporednu ulicu. Kauboj koji se našao u banci istrčao je napolje i u njihovom pravcu ispraznio ceo šaržer. Ali, sve je bilo kasno. Šajloкова banda je već napuštala predgrađe i grabila putem ka brdskom grebenu.

Jedan visok, mršav čovek trčao je kroz glavnu ulicu dovikujući svima da prekinu pucnjavu. Kada se šerif Tviks zaustavio pred njima sačekala ga je grupa od oko desetak ljudi.

– Šajloкова banda! – dobacio je jedan od dvojice poslovnih ljudi koji su prisustvovali pljački. – Opljačkali su banku i ubili Tima Bekera!

– Pobegli su sa četiri vrećice pune novca! – rekla je žena koja je takođe bila u banci.

– To je svirepo ubistvo, šerife – konstatovao je kauboj. – Svirepo ubistvo i ...

– Samo gubimo vreme! – prekinuo ga je ovaj naglo. – Hoću da svaki čovek koji ume da jaše i puca bude za dva minuta ispred zgrade zatvora! Neka svi ponesu hranu, vodu i puške!

Dovikujući ove naredbe, Džerom Tviks je, što je brže mogao, potrčao prema svojoj kancelariji. Tamo su ga već čekala tri člana buduće potere. Dobacio je svom pomoćniku svežanj ključeva.

– Brini se o svemu dok ja ne dođem! Sani Vilbi je izvadio cigaru iz usta.

– Koliko dugo?

– To ne bih znao! – odbrusio je Tviks nestrpljivo. – Imaju možda dve milje prednosti ... Mislim da će nam trebati jedno dva dana da ih stignemo. Dotle ćeš...

– Spremni smo, Džerome – dobacio je Vejd Marlo.

– Nemam vremena za zvaničnu zakletvu – odvratio je šerif odvezujući sa privezišta vođice svog konja. – Ali, možete smatrati da ste svi moji zamenici.

Zatim se vinuo u sedlo snažan, preteći namršten, sa šeširom koji mu je zaklanjao lice kao isklesano od granita. Već sedam godina je bio gradski šerif i sada je pojahao na čelu kolone noseći na prsima zvezdu koja se presijavala

na suncu. Ispratili su ih svi koji su se trenutno našli u glavnoj ulici, uključujući i građane koji su izašli iz svojih kuća, trgovce i njihove mušterije, pa čak i salunske zabavljačice.

Džerom Tviks je poveo ljude vijugavim, kamenjem oivičenim putem, u koloni jedan po jedan. Stigli su na vrh grebena i za trenutak petnaestorica odlučnih ljudi zastali su, još jednom bacivši pogled na Midlend obavijen treptavom izmaglicom dnevne jare.

Iza grebena, na sever i zapad pružala se pustinja, ogromna nepregledna od koje zastaje dah, uvek pokretno, šumeće more crvene prašine, žutog, od sunca spečenog peska, usamljenih kupastih kula sa vijugavim ivicama, stenovitih škriljaca i retkih komada zemlje obraslih crvenkastim lišćem i cvetom kržljivog pustinskog rastinja.

Ispod te, naizgled divlje lepote, bila je to opasna i neprijateljska oblast. Na celom tom prostoru nalazilo se samo nekoliko izvora, hladovina se mogla naći samo ispod retkog sasušenog drveća, a u toku dana u njoj je bilo vruće kao u užarenoj peći. Preko noći, pustara je pretila drugim opasnostima – bandama nomadskih poludivljih Indijanaca, ali i drugih lotalica koje je logorska vatra usamljenog putnika lako mogla dovesti u iskušenje.

Negde u toj divljini bio je Šajlokov logor. Godinama se već znalo da se on skriva u pustinji, a posle svakog prepada njegov trag je vodio tamo,

dosežući do samog srca tog ogromnog mora užarenog peska. Pa ipak, potere ga nikada nisu našle. Pokretna brda peska nošena pustinjskim vetrovima uvek su brzo pokrila tragove bandita u bekstvu i tako je Mik Šajlok ostajao na slobodi.

No, danas nije bilo nikakvog vetra da nanese pesak na trag bandita. Nad pustinjom su vladali neprirodna tišina i savršeni mir.

Tviks je mamuzama požurivao svog konja, ne skidajući oči sa tragova koje su konjska kopita ostavila u pesku. Potera je napredovala dosta brzo i uskoro stigla do sledećeg velikog grebena. Ispod njih se pružao bazen ravnog peska koji se stepenasto dizao do tri neobična kupasta brda. Tanak oblak prašine dizao se između drugog i trećeg, zamićući sve dublje u čeljusti pustinje.

Potera je bez dvoumljenja nastavila niz padinu. Bili su to odlučni i gnevni ljudi, rešeni da istraju ne samo zbog pljačke, nego i zbog brutalnog ubistva njihovog sugrađanina, vrednog i poštenog čoveka, blagajnika Tima Beke-
ra. Čulo se čak i prigušeno gundanje da bandite po hvatanju treba odmah povešati, mada je mladi Rod Šark odmah dobacio da šerif Tviks sigurno neće dozvoliti tako nešto.

Do kupastih brda trebalo im je jedno desetak minuta. Tu je trag skretao na severozapad, savijao ka ogromnom pločastom platou od stena vulkanskog porekla gde će praćenje tragova

biti mnogo teže. Ne hajući za to, poterala je nastavila, zastavši samo na trenutak kako bi Tviks i Šark našli trag na stenama.

Popodne je odmicalo i nemilosrdno sunce je počelo svoj silazni put ka zapadnom horizontu pustare. Duge tamne senke koje su se ubrzo pojavile bile su pravo olakšanje i spas od dnevne žege. Sada je početni cilj potere počeo da pada u drugi plan. Pogureni u sedlima, ljudi su sve češće posezali za čuturicama kako bi utolili žeđ. Pored toga, dosadna i nemilosrdna prašina hvatala im se za odela i lepila za očne kapke. Iako su jahali bez odmora, bandite nisu mogli da stignu. U stvari, svaki put kada bi se približili vrhu nekog uzvišenja, ponadali bi se da će ih ugledati, no, to se nikako nije dešavalo. Samo bi spazili mali oblak prašine u daljini koji bi zatim nestajao u pustinji.

Rumena kugla sunca najzad je nestala na zapadu i sumrak se spustio na zemlju. Ulogorili su se u jednoj plitkoj dolji i ljudi su odmah plegali da se odmore, iscrpljeni od celodnevnog jahanja. Sumrak je uskoro zamenila tamna noć i sve se utišalo.

Put su nastavili odmah u zoru. Neki su već počeli da gundaju i spominju povratak, ali ih je šerif ubedio da ostanu još jedan dan. Pristali su, mada prilično nevoljno, i dalje jašući napred uprkos užarenoj lopti sunca koja je na zemlju neumoljivo sipala svoju užarenu toplotu.

Posle podne su naišli na ruševine neke hrišćanske misije između čijih zidova je vetar naneo debele naslage sitnog peska. Nekoliko godina ranije misionari koji su tu živeli pokušali su da u hrišćanstvo preobrate Indijance, ali im to nije uspelo. Gonioci su očekivali da će tu naći vodu, ali su se jako razočarali kada su ustanovili da je bunar koji su na jedvite jade pronašli, potpuno presušio.

Ipak, nastavili su da prate trag pljačkaša sve do kasno popodne kada su naišli na pojas vulkanskih i škriljastih stena koji se pružao dokle god je oko dopiralo.

– Do đavola! – prasnuo je stari Ros Maras kada su osmotrili predeo ispred njih. – Biće potrebni dani da se kroz ovo stenje nađe trag.

Njegove reči propratio je žagor odobravanja. Nakon svega, ljudi su bili umorni i iscrpljeni, želji kućnih udobnosti i društva svojih bližnjih. Neki od njih su toliko žurili da se nisu ni pozdravili sa svojim suprugama i sada su bili posebno uznemireni.

– Ros je u pravu – rekao je Šejn Rendal. – Predlažem da se vratimo u grad.

– Ali, ljudi – usprotivio se šerif Tviks. – Pa oni su tu ispred nas!

– To nam govoriš već dva dana, Džerome – primetio je Maras kiselo.

– Ja se slažem sa Rosom – dobaci Blekburn, jedan od gradskih trgovaca. – Mislim da treba da odustane-

mo – dodao je uz glasno podržavanje ostalih.

– Ljudi, bliži se zalazak sunca – rekao je Tviks mirno. – Ako se sada okrenemo i pođemo nazad, to nam neće ništa koristiti. Zato, hajde da prenoćimo ovde! Možda ćete ujutru drugačije misliti...

No, šerifova predviđanja nisu se obistinila. Zora je u logoru zatekla nezadovoljne i umorne ljude koji su gundali i bili ljuti na sve. Samo četvorica su mislili da je bilo moguće stići Šajlokovu grupu, odnosno, samo oni su želeli da nastave dalje. Ostali, predvođeni Rosom Marasom bili su ubeđeni da su banditi daleko ispred njih i da će praćenje traga preko okamenjene lave biti toliko teško da je bolje sve to sprečiti i vratiti se kući.

Iako šerif Tviks nije odustajao prepirući se sa njima dok su sedlali konje, sve je bilo bez rezultata. Ljudi nisu popustili, a želja za kućom i mirnim životom bila je mnogo jača od šerifovih naređenja.

Četvorica koji su rešili da ostanu ispratili su ih dugim zamišljenim pogledom.

– Ko zna, možda smo i mi trebali da pođemo sa njima – dobacio je kockar Gordon i zapalio cigaretu.

– Ne znam, ali mislim da smo pametnije postupili – odvratio mu je Šark. – I mislim da je šerif u pravu. Šajlok ne može biti daleko ispred nas, prijatelji. Ja sam ubeđen da ćemo ga danas naći.

Četvrti član potere, Vejd Marlo, bio je prilično nestrpljiv.

– Krenimo već jednom – kazao je penjući se u sedlo.

Bio je to onaj isti kauboj koji je bio u banci za vreme pljačke i koga su banditi prisilili da licem okrenutim nadole legne na pod. Hteo je da što pre spere to poniženje i maštao o trenutku kada će Šajloka posmatrati preko nišana.

Nadao se da taj trenutak nije daleko.

Zato je mamuznuo konja i zajedno sa ostalima, krenuo prema crnim vulkanskim stenama.

* * *

Melani Koldvel je posmatrala tanak oblak prašine koji se sa prevoja lagano približavao Midlendu. Uz nju je stajao otac, uvaženi gradski bankar Kevin Koldvel. I on je bio nervozan iščekujući vesti o novcu iz svoje banke.

Gradom se brzo proširila vest da su se vratila i preostala četiri člana potere i da, po svoj prilici, mrski razbojnik nije uhvaćen.

Tri dana ranije u grad se vratio glavni deo potere sa vešću da su četvorica nastavila da gone Šajloka i preko pojasa vulkanskih stena.

Kevin Koldvel je bio možda i najzainteresovaniji za ishod gonjenja. Iz njegove banke opljačkano je dvadeset hiljada dolara i on se potajno nadao da će banditi biti uhvaćeni, a novac vraćen. Što se tiče Melani, njegove kćerke jedinice, ona je za ishod bila zabrinuta iz drugog razloga. Naime, u

grupi koja je ostala da goni Šajloka bio je i njen verenik Rod Šark.

Prilazeći vratnicama bašte, Melani je šakom zaklonila oči od sunca. Nastojala je da vidi ko dolazi osećajući tremu i blagu nesvesticu.

Četvorica konjanika bili su sve bliže i bliže...

Džerom Tviks je jahao na čelu, umorno nagnut napred, pokriven po celom telu debelim slojem prašine. Prepoznavši iza njega svog verenika, devojka je odahnula. Kao i ostali, i on je jahao prilično nagnut, naslonjen rukama na jabuku sedla, kao da se jedva drži na konju koji je već neko vreme vidljivo hramao. Njegovo odelo i šešir bili su prekriveni debelim slojem crvene prašine, oči su mu bile zakrvavljene i podnadule, a lice obraslo neurednom bradom.

Kada se kolona približila bankarevoj kući, devojka je pošla vereniku u susret. Rod je sjahao lagano dok su mu pokreti bili umorni, odnosno, usporeni. Ne mareći za prašnjavo odelo i oznojano lice, Melani ga je čvrsto zagrlila i pružila mu usne za poljubac. Posle mnogih dana i noći provedenih u divljini, Rod Šark ju je zagrlio i ćutke sklopio oči. Šerif Tviks se javio bankaru kratkim klimanjem glavom i produžio sa ostalima.

Kada je, konačno, Rod Šark progovorio, glas mu je zvučao promuklo i suvo, kao da dolazi iz velike daljine.

– Mi smo ih... gonili smo ih i dalje od pojasa lave. A onda, u jednoj kamenitoj uvali, tragovi su potpuno nestali.

– Bar ste pokušali, Rode – tešio ga je Koldvel. – Bar ste pokušali...

Mladić uzdahnu.

– Biće valjda još koja prilika, mister. Šajlok će kad– tad napraviti grešku i potera će ga onda zgrabiti. Ko zna, možda to bude i u njegovom skrovištu.

Kevin Koldvel je zamišljeno klimnuo glavom, gledajući kako se na ulici gomila okuplja oko Tviksa i njegovih pratilaca.

– Vратиću se kasnije – dobacio je mladima i žurnim korakom izašao iz dvorišta.

Melani je znala da je bankar otišao do telegrafa kako bi centralu banke u Teksas Kriku obavestio o ishodu pote-re.

Onda se okrenula prema Rodu i lice joj je u trenu zasijalo.

– Uđi – kazala je nežno i pružila mu ruku. – Unutra ćeš se srediti i malo odmoriti.

Okrenuo se susrevši pogled njenih divnih plavih očiju koji ga je jednostavno ošamutio. Zato nije rekao ništa već je ćutke ispružio ruku i pustio da ga vodi.

* * *

Holidej je ustao sa kreveta i proteglio se. Naravno da je prihvatio Belserovu ponudu, jer drugog izlaza nije imao. I tako se, posle dva dana putovanja, našao u drumskoj postaji na

putu za Midlend. Nije više bio ljut na samog sebe zbog nesmotrenosti. To je prošlo i sada je u njemu bujala želja da što pre zaroni u novu pustolovinu. Pri tome ga je opasnost koja je, kao i uvek u tim prilikama lebdela u vazduhu, privlačila mnogo više nego obećana nagrada.

Prišao je prozoru i sa zadovoljstvom udahnuo svež jutarnji vazduh. Zatim se obrijao, obukao čistu košulju i pripasao opasač sa „koltovima” sa drškama od slonovače. Tek tada je izašao u veliku trpezariju koja je istovremeno služila i kao kuhinja.

– Dobro jutro, senjor – ljubazno ga je pozdravila mlada Meksikanka i sa neskrivenim interesovanjem odmerila ga od glave do pete. – Doručak će odmah biti gotov.

– Požuri, devojko! – dobacio je kočijaš ulazeći. – Kola su spremna i krećemo čim nešto prezagajimo.

Doručak je protekao u tišini koju je remetilo samo zveckanje posuđa i lupkanje potpetica užurbane Meksikanke koja je posluživala putnike.

Uskoro je diližansa napustila postaju i uputila se preko prostrane visoravni oivičene spletovima kanjona i jaruga. Dokov Mig je kaskao za zapregom. Vazduh je bio svež i prohladan, a tu i tamo iznad i pored njih letele su ptice. Na prostranoj ravnici bez rastinja diližansa je izgledala kao usamljena crna tačka na ranom jutarnjem suncu.

Iako nikada nije bio u ovim predelima, Holidej je dosta dobro poznavao

prirodu terena koji je veoma podsećao na terene u Arizoni.

Snažna i odmorna zaprega brzo je napredovala. Povremeno se čuo samo po koji kočijašev uzvik i pucanj biča. Posle dva sata prošli su pored ogromnog ranča koji se pružao sa obe strane dugog, borovima obraslog grebena.

– Koliko još ima do Midlenda? – upitao je jedan putnik promolivši glavu kroz prozor.

– Još oko sat vremena – odvratio je kočijaš i ponovo pucnuo bičem.

Teren je ubrzo postao manje suv i neplodan. Ravnicu su sada presecali pojasevi bujnih pašnjaka i šuma pamukovog drveća. Ubrzo su rančevi potpuno osvojili prostor. Bio je to stočarski kraj, zemlja potpuno netaknuta od naseljenika koji su u talasima nadirali na Zapad i obrađivali otvorenu preriju.

Diližansa je izbila na vrh dugačkog brdskog prevoja sa kojeg se pružao pogled na Midlend. Dugačak prašnjav put vijugao je sa vrha niz padinu i ulivao se u veći i širi koji je vodio tačno u predgrađe.

Na prvi pogled grad je izgledao kao tiho, usamljeno naselje koje se kupalo na suncu, opruženo između brda.

Holidej je ostavio prtljag na stanici diližanse, odveo Miga u konjušnicu i zapitao za kuću bankara Koldvela. Dremljivi službenik pokaza rukom niz ulicu.

– Druga zgrada od crkve, mister.

Bankareva kuća bila je od drveta, solidno građena, sa prostranim dvorištem ispunjenim cvećem. Bela ograda od letava upotpunjavala je prijatnu sliku jednostavnosti i urednosti.

Dok je ušao u dvorište, lagano prošao stazom i zakucao na vrata terase kroz koja je mogao da nazre priliku neke ženske osobe.

I zaista, odmah zatim vrata su se otvorila i na njima se pojavila lepuškasta Koldvelova kćerka.

– Šta želite? – upitala je Melani Koldvel radoznalo.

– Mister Koldvel... bankar?

– Da, on živi ovde. Ja sam njegova kćerka.

– Šalju me ljudi iz Centralne banke u Teksas Kriku.

– Onda ste vi sigurno mister Holidej?

– Džon Holidej – predstavio se on učtivo.

– Uđite unutra – pozvala ga je devojka. – Otac će uskoro doći. Zna... on nikada ne kasni na ručak.

Otvorila je širom vrata i Dok je preko terase i kratkog hodnika ušao u dnevnu sobu. Naravno, unutrašnjost prostorije odražavala je Koldvelov položaj u društvu: podovi zastrti tepisi, masne zavese i lampe, nameštaj u duborezu...

– Očekivali smo vas – kazala je devojka ljupko. – Mister Belser je tati poslao telegram... Želite li neko piće?

– Mogao bih brendi, ako imate.

Pratio je pogledom Melani koja je gipkim korakom prišla staklenom or-

mariću, ponosu njene pokojne majke. Devojka je imala oko dvadeset, zaključio je Holidej posmatrajući njeno lepuškasto i nasmevano lice. Nosila je svetloplavu haljinu sa izrezom oko vrata koji je pokazivao nežnost i belinu njene kože. Što se tiče haljine, ona joj je savršeno stajala i u pravoj meri isticala njene devojačke obline. Duga crna kosa padala joj je na rame na u talasima. Kada je podigla glavu pogled njenih prelepih očiju susreo se sa njegovim.

– U stvari, tata je već ranije slušao o vama – napomenula je tiho sipajući brendi u kristalnu čašu. – Rekao je da ste proputovali ceo Divlji zapad.

– Da, bio sam tu i tamo. Hvala – dodao je Dok, uzimajući čašu.

Melani je sela i krišom posmatrala gosta. Uхватила je sebe u razmišljanju da joj se sviđa taj visoki naočiti stranac i nesvesno ga počela upoređivati sa Rodom. U Holideju je bilo nečega što ju je odmah privuklo mada nije znala šta je to. Nije se radilo samo o njegovoj lepoti, iako je, zahvaljujući svojim pravilnim, mada nešto oštrijim crtama lica, Dok nesumnjivo bio lep čovek. Pre bi se moglo reći da ju je privuklo njegovo samouvereno i odlučno držanje, kao izraz neke nenametljive muškosti koju je u izvesnoj meri ublažavala prodornost i ležernost njegovih pokreta i mimike. U stvari, Holidej je ostavljao utisak kompletnog, zrelog muškarca, mnogo zrelijeg od Roda i to joj je strahovito imponovalo.

Zato je devojka i nesvesno poželela da što više produži ovaj kratak susret. Odmah zatim, osetila je ubod razočaranja kada je na terasi čula očeve korake.

– Ah, tata stiže – kazala je kratko.

Ušavši, bankar se radoznalo zagledao u nepoznatog gosta.

– Ovo je mister Holidej, oče – objasnila mu je Melani, a potom se oba čoveka rukovaše.

– Drago mi je, Kevin Koldvel – predstavio se Doku direktor Centralne banke u Midlendu. – Vidim da se moja kći postarala za vas – dodao je i devojka se osmehnu. – Dakle, šalje vas Belser... – konstatovao je Koldvel..

– On i Upravni odbor centrale vaše banke – dopunio ga je Holidej.

– Da, da... Znači, oni su ubeđeni da ćete obaviti ono što poteri nije pošlo za rukom?

Holidej je slegnuo ramenima i ispio svoj brendi.

– Nemojte me pogrešno shvatiti, mister Holideje – osmehnuo se Koldvel.

– Ne želim da kažem kako sumnjam u vaše sposobnosti, samo, ako tuce ljudi nije moglo da pronađe trag tih bandita, ne vidim kako bi jednom čoveku to pošlo za rukom.

– Mogu samo da pokušam – odvratio je Holidej. – A imam i prilično jak razlog za tako nešto.

Bankar ćutke klimnu glavom.

– Pošto nisam dobio nikakve naročite informacije, mislim da bi bilo dobro da mi date još podataka.

Koldvel se zavalio u stolicu.

– Nema mnogo toga da se kaže – rekao je. – U vreme pljačke bio sam kod kuće, ali su mi ispričali šta se desilo. Šajloкова banda upala je u banku odmah posle podneva, baš u pauzi za ručak. Uzeli su novac, ubili blagajnika i pobjegli.

– Jeste li sigurni da je bio baš Šajlok?

– Da, da, sasvim siguran. Kauboj Vejd Marlo tada se zatekao u banci i lepo je čuo kada je blagajnik izgovorio ime Mika Šajloka. Prepoznao ga je po slici sa poternice, a ovaj nije negirao. Dakle, banditi su odmaglili iz grada i prešavši preko grebena, pobjegli dalje u pustinju. Šerif Tviks je pošao za njima, ali se posle dva dana veći deo potere vratio, jer su ljudi verovali da su banditi suviše odmakli. U svakom slučaju, trag je vodio preko kamenitih stena i bilo je teško pratiti ga.

– I tako su odustali?

– Da, svi sem četvorice: Tviksa, Marloa, Gordona i verenika moje kćeri.

Holidej je zapalio cigaru i Koldvel je nastavio.

– I ta grupa se vratila tri dana kasnije... Rod nam je ispričao da je trag nestao u jednoj kamenitoj uvali.

– Verujem da ću naći to mesto – kazao je Dok samouvereno. – U pustinjama su takva mesta dosta slična, ali držaću se traga i nadam se uspehu.

– Kada nameravate da pođete?

– Čim se snabdem onim što mi je potrebno.

– Zar nećete ostati na ručku? – upitala je Melani, stojeći na vratima dnevne sobe i toplo se osmehujući.

Holidej klimnu glavom.

– Prihvatam poziv sa velikim zadovoljstvom.

Njeno lice zasja. Lagano je prišla da stavi stolnjak i pri tome netremice gledala u Holideja. Nešto kasnije, dok je postavljala tanjire, zbog takvog pogleda osetila je stid. Zaboga, kakve joj to misli prolaze kroz glavu? Pa ona je verenica Roda Šarka! Osim toga, taj Džon Holidej bi mogao biti oženjen. Bez obzira na sve, nešto na tom čoveku je privlačilo i ona protiv toga nije mogla ništa.

Ručak je prošao u prijatnoj atmosferi, ali se za Melani završio suviše brzo. Pošto im je zahvalio na gostoprimstvu. Holidej je ustao za pođe. Odmah je krenula da ga isprati.

– Želim vam sreću – kazala je kada su zastali na vratnicama.

– Hvala pošto će mi sreća biti veoma potrebna. Naime, trag je star više od nedelju dana...

– I šta će biti ako ih stignete?

– Ono što sudbina bude odlučila, mis Koldvel.

Zagledala se u njega dvoumeći se da li da pita još nešto. Onda se ipak odvažila.

– Zar vas ne grize savest što će porodica brinuti za vas? Vaša žena..?

Holidej se osmehnu.

– Ko vam kaže da će se neko brinuti?

– Znači li to da... niste oženjeni? – promrmljala je devojka pokušavajući da sakrije veselost u glasu.

– Ne nisam, mis. Za razliku od vas, nisam ni veren.

Odmah se uozbiljila i žurno promenila temu razgovora.

– Hoćete li svratiti ovamo u povratku?

– Bilo da uspem ili ne, sigurno ću doći ponovo kako bih bar još jednom uživao u vašem kuvanju, gospođice – kazao je Dok učtivo i rukom dotakao obod šešira.

– Biće mi vrlo drago – odvratila je Melani dok joj je glas drhtao od uzbuđenja.

Pogledi su im se za tren susreli, a onda se Dok jedva primetno naklonio i udaljio se gipkim, laganim korakom. Išao je niz skoro pustu glavnu ulicu, u prolazu odmerio banku i za tren zastao pored ulaza u šerifovu kancelariju, tražeći na velikoj tabli poternicu koja ga je interesovala. Odmah je video plakat sa likom Mika Šajloka i zagledao se u njega nastojeći da što bolje zapamti to surovo banditsko lice.

Kada se sat vremena kasnije, na svom vernom Migu i potpuno opremljen za boravak u pustinji, uputio ka izlazu iz grada, šaćica radoznalih posmatrača ispratila ga je samo pogledima.

Stigavši nešto kasnije na vrh grebena, lagano je zastao i osmotrio grad ispod sebe. Kratko je uzdahnuo, a onda okrenuo konja uputivši se pravo

ka otvorenim prašnjavim čeljustima velike pustinje.

Trag koji su ostavili konji članova potere bio je još vidljiv. Prašina je već pomalo zasula otiske kopita, ali je iskusno Holidejevo oko moglo bez problema da ih prati. Samo da negde nije bilo peščane oluje, pomislio je, jer ću tada veoma brzo stići do stenovite uvale koju je Koldvel pomenuo.

U trenutku je pomislio na čežnjiv i obećavajući pogled njegove kćerke, njene divne oči i kosu kao crno zlato. Ali, brzo je odmahnuo glavom i otre-sao se golicavih razmišljanja. Sada nije bilo vreme za to, jer se morao posvetiti nečemu daleko ozbiljnijem.

Popodne se vuklo sve dalje, ali neka-ko lenjo, sporo. Prešavši zenit, sunce je počelo svoj dugačak ujednačen put ka udaljenim, kao zlatom dodirnutim vrhovima zapadnog horizonta. Sve je bilo strahovito tiho i do Holidejevih ušiju nije dopirao nikakav znak života u divljini – ništa se nije kretalo, ništa micalo. Ogromna kamena kupasta brda kao da su pomno motrila na usamljenog konjanika. Bila su zaista impresivna, onako nepomična i nema, kao neki čudni, tajni spomenici u mrtvoj pustinji.

Holidej je zastao u senci jedne stene, nalio vode u limeni tanjir i dao Migu da pije. Znao je da je čovek bez konja u toj pustinji praktično mrtav i da je voda čak potrebija životinji nego njemu.

Vreme je prolazilo, kasno popodneвно sunce se spustilo ka zapadu tako da je žega popustila, a senke postale sve duže. Trag potere bio je još uvek sasvim jasan, mada je bio prekidan jedno dva puta i to tamo gde je pesak ustuknuo pred kamenom.

Negde predveče Dok se zaustavio samo da bi nešto pojeo, a onda nastavio da prati trag sve dok mrak nije raširio svoj tamni veo preko divlje pustoši.

Sa dolaskom noći stigla je i hladnoća. Pustinja tu nije bila izuzetak. Paklene dnevne vrućine zamenjivale su studene noći i čoveku koji bi se zadesio na takvom mestu zaista nije bilo lako da se privikne.

Holidej je skupio gomilu suvaraka i zapalio vatru. Dok je sedeo odmarajući se od napornog jahanja, pokušao je da se priseti šta je sve čuo o pustinj-skim banditima u ovim krajevima. Priče su, naravno, bile oskudne i pune proizvoljnosti, ali ipak je izgledalo da prostrana pustoš severno od Midlenda pruža utočište dvema glavnim grupama bandita – Šajlokovoj bandi i sličnoj družini koju je predvodio Dirk Balard. O ovome drugom znao je vrlo malo, osim činjenice da mu je specijalnost krađa konja. Što se tiče Šajlokove bande, znao je da ona napada diližanse, pljačka usamljene ranč kuće, a ponekad i slabije čuvene banke. Zato je svaki član ove družine bio učenjen na hiljadu dolara. Naravno, Doku to nije bilo bitno niti je računao

na tu sumu. Njemu je bilo najvažnije da vrati opljačkani bančin novac i ispuni obećanje koje je dao.

Pojeo je skromnu večeru pri drhtavoj svetlosti vatre koja je obasjavala njegovu usamljenu siluetu. Jedan čas kasnije, pošto je lagano popužio svoju omiljenu cigaru, naslonio je glavu na sedlo i zaspao.

* * *

Zora trećeg jutra se zabelela i Dok je već bio na konju. Bilo je još dosta sveže pošto je duvao prohladan vetar. Pažljivo i lagano je tražio gotovo izbrisane nagoveštaje tragova i napredovao veoma sporo. Već dva i po dana pratio ih je prvo preko peščane pustinje, a zatim kroz predeo vulkanskih stena, sve do ivice jednog gigantskog bazena.

Kasom je poterao Miga napred i pretraživao teren iskusnim okom izvidnika. Sve je bilo važno: malena ogrebotina od potkovice na steni, nedavno prevrnut kamen, polomljena suva grana. Naravno, sve je to išlo veoma sporo. Nekada je trebalo da jaše u krug više od jednog časa da bi našao gotovo nevidljivu, negde prekinutu nit.

Oko podne je naišao na široku pločastu ravan koja se pružala nekoliko milja unaokolo. Ovde se trag nije video, odnosno, nije bilo ničega što bi bar nagoveštavalo nedavni prolazak ljudi, pa je Holidej morao da se zaustavi. Zastao je na ivici tog tamnog i golog kamenog pojasa beznadežno

zureći po goloj i pustoj okolini. Pogledao je zatim dalje iza ravni – prastare neuništive granitne gromade dizale su se iz pustoši peska i prašine kao da su se poređale u red na kraju zamagljenog horizonta.

Posle kraćeg razmišljanja, Dok je jednostavno odlučio da preseče preko tog pustog prostora nadajući se da postoji mogućnost da se trag nađe na drugoj strani.

Prešavši polovinu puta, Holidej je ugledao grupu konjanika koji su u koloni po jedan prolazili pored jednog kupastog uzvišenja udaljeni oko dve milje. Instinktivno je zategao vođice i izvukao pušku iz futrole na sedlu.

Bili su to pravi pravcati pustinjski nomadi, odnosno, Indijanci iz plemena Juta.

* * *

Sedeći kao statua na svom mršavom malom konju, Mandana je posmatrao konjanika koji im se lagano približavao preko platoa.

Naravno, deset godina ranije on ne bi tako dočekivao dolazak jednog belog čoveka. Ratnici bi postavili zasedu i bledoliki bi bio doveden kao zarobljenik. Ali, sada je bilo drugačije. Nekada ponosni narod bio je ponižen, desetakovan u okršajima sa vojskom i bolestima belaca, a zatim razbijen u male grupe nomada.

Juta Indijanci postali su pustinjske skitnice i lutajući od izvora do izvora, živeli od retke divljači. Pre osam go-

dina Mandana je bio čuveni poglavica, a sada samo vođa ove grupe svojih saplemenika, starac umoran od ratovanja i ubijanja.

Iza njega jahale su njegove dve žene i još jedno dvadesetak ljudi različitog uzrasta. Svi su bili mršavi, neuhranjeni, neuredni i prljavi. Duga crna kosa padala im je na ramena, a tamne izgladnele oči bile prikovane za konjanika koji je prilazio. Druge nomadske grupe imale su običaj da napadaju usamljene putnike. No, sa Mandanim ljudima to nije bio slučaj. On je bio miroljubiv čovek.

Ipak, Indijanci su Doka Holideja posmatrali sa izvesnom dozom sumnje.

Džordžijanac je zategao vođice na jedno desetak metara od poglavice i obratio mu se na jeziku Juta Indijanaca.

Mandana kraljevski mahnu rukom.

– Razumem tvoj jezik – kazao je kratko.

Pazeći da drži ruku što dalje od puške koju je vratio u futrolu, Dok mu pride sasvim blizu. Bilo je zanimljivo da je na licu starog poglavice još lebdeo trag oholosti, svojstven njegovoj rasi. Ali pored oholosti bili su vidljivi i ravnodušnost i umor.

– Bledoliki je daleko od svog grada – dodao je Mandana, koristeći reči koje je pre mnogo godina naučio u samostanu katoličkih misionara.

Holidej je osmotrio ljude iza njega, zapazio njihova stara i pocepana odeća kao i glad u očima najmlađih.

– Tražim neke bele ljude – kazao je. – Ti živiš u pustinji i sigurno si čuo za njih.

Mandana mu nije odgovorio.

Bez obzira na to, Dok nastavi u istom tonu.

– Jedan od njih se zove Šajlok. On je lopov i to je razlog što ga gonim. Trag mu se izgubio u pustinji. Znaš li možda gde je?

Na skoro bezizražajnom poglavičinom licu ukazao se tračak zadovoljstva.

– Bledoliki je u pustinji...

– Dakle, čuo si za njega – konstatovalao je Dok kratko, a onda se mašio rukom u džep i izvadio novčanicu od dvadeset dolara.

Indijanci su se uskomešali. Pogled na novac belog čoveka izmamio je u njihovoj mašti sliku trgovačke postaže, a što je bilo najvažnije, sliku hrane i municije.

– Zove se Šajlok – ponovio je Dok kratko.

Mandana se dvoumio. Ponos mu nije dozvoljavao da primi novac iz ruku belog čoveka, ali je i on mogao da vidi glad na licima dece i žena. Naravno da je znao za Šajlobove. Svaki nomad čuo je za njihovu bandu, a on i nekolicina ratnika jednom su čak prošli pored njegovog logora. Ipak, poglavica se još uvek kolebao. Naime, nekolicina Juta ratnika prošle godine su otkrili trojici lovaca na ucene boravište Balardove bande. Stvar je krenula naopako, lovci su pobijeni, a banditi su dugo posle toga tražili Indijance

želeći da im se osvete. Možda i njih zadesi ista sudbina ako ovom bledolikom otkrije logor Šajlokovе bande.

– Gde se on skriva? – ponovio je Holidej čije su reči presekle tišinu kao nož.

Mandanin pogled je počivao na novcu kao prikovan. U slučaju da se pojavi mogućnost odmazde, moraće da povede svoju grupu daleko odavde. A onda je začuo tužan plač jednog gladnog deteta i to je presudilo. Ipak je ispružio svoju smežuranu ruku i uzeo novac od Holideja. Onda je pokazao prema zapadu.

– Pravo preko ovog bazena... ispod onog crvenkastog prevoja – kazao je muklo i dao znak svojim ljudima koji su bez reči pošli za njim.

Holidej je gledao kako se udaljavaju, sažaljevajući u dubini duše ostatak nekada ponosnog naroda.

Zatim je pojahao prema zapadu između džinovskih monolita koji su izranjali iz pustinje kao neki ogromni kameni stražari. Prošavši pored ovih kamenih spomenika, ugledao je prevoj o kome je Mandana govorio. Dizao se iz ravne pustoši, dugačak i nizak, kao ogrnut slojem peščane prašine. Otvari pećina šarali su stepenasto nanizane terase grebena, a ispred jednog otvora videli su se obrisi kolibe.

Holidej se mašio puške i još jednom razmislio o novonastaloj situaciji. Naime, greben je sa svih strana bio okružen peščanom pustinjom, ravnom i bez zaklona od pogleda. Jedina nada da mu pride bila je da u širokom

luku obiđe oko nje i kolibi se privuče sa druge strane.

* * *

Dugačka cev puške Kejt Šajlok pratila je konjanika dok je obilazio oko grebena. Pre više od pola sata primećila je oblačić prašine koji je dizao za sobom i upitala se kakvo lukavstvo taj konjanik ima na umu. U svakom slučaju, ona nije nameravala da mu dopusti da joj zađe sa leđa.

Krupne devojčake oči boje najplavljeg neba pomno su pratile visokog konjanika koji je sjahao sa druge strane prevoja. S ovog uzdignutog mesta na ulazu u jednu pećinu pri vrhu, kći Mika Šajloka videla ga je kada je počeo da se penju uz stenu. Činilo joj se da je prošla večnost pre nego što je stigao na puškomet i Kejt je zaključila da se nepoznati namerno kreće tako, odnosno, da je izuzetno oprezan.

Gnev i želja za osvetom u potpunosti su ispunili ovu mladu devojku. Naime, nije ni sumnjala u to ko je poslao ovog čoveka i u njenim lepim očima blesnula je strahovita mržnja. Sasvim tiho se pomerila i izašla iz pećine. Uhoda se sada nalazio u ravni sa njenim položajem, na vrhu prevoja, udaljen nekih pedesetak metara. Pažljivo je nanišani, ali nije mogla da povuče oroz.

Iako je mislila da će to učiniti, nije mogla da ubije čoveka ispaljujući mu hitac u leđa pa čak iako je u pitanju bio neko iz bande Dirka Balarda. Zato je u dva – tri koraka stigla do vrha

prevoja u istom trenu kada je visoki stranac čučnuo sklonivši se u zaklon. U momentu je primetila kako mu je puška zasvetlucala na suncu.

Drhtavim rukama stegla je svoju „vinčesterku” i nanišaniila...

– Ni makac, mister! – dobacila je oštro.

Holidej je poslušao i nije se ni pomerio. Primetio je senku iza sebe i čekao.

– A sada.... ustani! Ostavi tu pušku na stenu!

Dok je poslušao, lagano okrenuvši glavu kako bi pogledao devojk. U stvari, ona mu je zatim i prišla na samo nekoliko metara udaljenosti tako da je pred sobom mogao da vidi ljupku devojk. Udevenu u mušku košulju i džins – pantalone.

– Nikakve podvale, mister! – upozorila ga je. – Jedan pogrešan korak i prosviraću ti kuršum kroz glavu!

Ni njen ton ni reči koje je izgovorila nisu otkrivali damu, ali je ispod maske mržnje na njenom licu Holidej ipak zapazio crte divne devojk. Tek rascvetale u mladu ženu. Mogla je imati devetnaest, dvadeset godina, preplanulo lepo lice, plave oči i gustu kestenjastu kosu sa prelivima boje bakra. U ovakvim trenucima, Dok nije bio raspoložen da procenjuje lepotu, ali je ipak, na prvi pogled morao da zapazi obline njenog tela ispod zategnute odeće.

– Slušajte, gospođice...

– Zaveži! – odbrusila je dok joj je kažiprst poigravao na okidaču. Činilo se kao da traži razlog da ga ustreli. – Polako i pažljivo otkopčaj opasač! – dodala je ljutito.

Holidej ju je poslušao pustivši da mu opasač klizne na tlo. Sa ljutnjom ga je odmerila od glave do pete pitajući se šta da radi.

– Balard je, dakle, ponovo poslao jednu od svojih protuva! – kazala je najzad. – Nije zadovoljan time što je ubio Mika i Garta Šajloka, već bi hteo i mene da vidi mrtvu. Izgleda da ne može da se smiri dok ijedan od Šajlokovih...

– Čekajte malo, gospođice Zaista ne razumem o čemu govorite. Ja nisam jedan od Balardovih ljudi i ...

Njegovo poricanje još više ju je razbesnelo.

– Ti si običan lažov, čoveče! – povikala je uzbuđeno. – Trebalo je da ti iz ovih stopa prosviram metak kroz glavu!

– Hoćete li me samo saslušati?

– Da te saslušam? – ponovila je ljutito. – Da saslušam čoveka koji se prišunjao iza moje kolibe sa puškom u rukama? Da ti kažem nešto... Zamalo ti nije uspelo, ali srećom... videla sam te sa vrha grebena, pa sam se sakrila i sačekala te...

– U redu – popustio je Holidej. – Tačno je da sam došao šunjajući se, ali to još uvek ne znači da sam Balardov čovek.

– Po mom mišljenju, znači.

– Vi kažete da su oni ubili vašeg oca i brata?

– To bi trebalo da znaš.

– Činjenica je da ne znam – odvratio je Džordžijanac mirno.

– Ne očekuješ valjda da ću poverovati u to? – upitala je zažmirivši.

Mahnuvši rukom, Kejt mu dade znak da pođe.

– A sada, kreni! – dobacila je, još uvek držeći uperenu pušku i prst na okidaču. Čak i ako nije htela da ga ubije, svaki pokret mogao bi prouzrokovati da puška opali mimo njene volje. A to je značilo da je svakog sekunda mogao izgubiti život.

– Mogu da dokažem da nisam Balarov čovek – rekao je mirno.

– Hajde, dokaži! – dobacila je podrugljivo.

Holidej spusti ruku i dok ga je devojka pažljivo motrila, stavio ruku u džep jakne i odatle izvukao jedan papir.

– Ovo pismo će vam pokazati da sam ja čovek koga je unajmio Upravni odbor Centralne banke.

Rekavši to, hitnuo je papir prema njoj. Pogledala ga je na trenutak, odnosno, skrenula pogled sa njega i to je čoveku kao što je Holidej bilo dovoljno da stupi u akciju. Naime, brzinom pantera bacio se prema devojci i čeličnom rukom zgrabio „vinčesterku”.

Oba tela su pala na zemlju i došlo je do gušanja i prevrtanja po zemlji. Dok je u prvom trenutku uspeo da uzme devojci pušku i baci je u stranu. Ipak, Kejt se nije lako predavala. Čupala ga

je, grebala, udarala ga nogama i rukama boreći se kao lavica. Naravno, to nije vredelo mnogo protiv snažnog Holideja i već posle desetak sekundi, ratoborna Kejt je bila savladana i pritisnuta na zemlju.

Dok se na rukama izdigao i pogledao je osetivši snažan drhtaj koji joj je zgrčio celo telo. Istog časa i ona je postala svesna ove opasne blizine i na licu joj se pojavio jasan i vidljiv strah.

– Samo me dirnite i ja ću...

– Ne uznemiravajte se, devojko – odvratio je Dok umirujućim glasom. – Došao sam ovamo iz sasvim drugih razloga, a ne da vam nanese nekog zlo.

Na te reči ona se potpuno opustila, a strah na licu zamenila je radoznalost.

Za to vreme Holidej je ustao i uzeo odbačenu pušku.

– Pismo je pored vaše ruke. Uzmite ga i odmah pročitajte! – dobacio je odlučno.

Oklevajući je dodirnula papir.

– Pročitajte ga! – naredio je brišući maramicom ogrebotine na licu.

Kejt je poslušala i uzela pismo. Posle kraće tišine u kojoj se čulo samo šuškanje papira, promucala je.

– Izgleda da... da sam pogrešila mister... Ali, vi... vi ste se šunjali i ...

– Tada nisam znao da su Šajloкови mrtvi. Šunjao sam se prema kolibi kako bi ih iznenadio.

– Da biste ih lakše pobili s leđa – dobacila je Kejt ogorčeno.

– Mogu vam reći da je mene zanimao samo opljačkani novac.

– Pa lepo, bićete razočarani kada ovo čujete – odvratila je Kejt Šajlok. – Ni Gart ni Mik Šajlok, a ni opljačkani novac nisu tu!

Dok koraknu nazad.

– Ustanite!

Lagano je stala na noge stresajući prašinu sa košulje i pantalona.

– Tako će vaše putovanje biti sasvim beskorisno, mister Holideje – odvratila je, prvi put ga oslovivši po imenu koje je saznala iz pisma. – Možete se odmah vratiti gospodi bankarima i kazati im da je Dirk Balard u posedu njihovih dvadeset hiljada dolara ili koliko već beše!

Rekavši to, sela je na malu okruglastu stenu, a odblesak sunca zaigrao je u njenoj gustoj crvenkastoj kosi.

– Uostalom, kada je već tako, treba da znate istinu – kazala je snuždeno.

– Ja sam Kejt, kćerka Mika Šajloka.

Ovoga puta Holidej joj je poklonio više od jednog površnog pogleda. Naime, čim joj je izraz mržnje nestao sa lica, ono se preobrazilo i sinulo u svoj svojoj lepoti. Divne plave oči, pune senzualne usne, pravilan nos. Umesto mržnje, sada joj je u očima video tugu. Savršeno građena i ne visoka rastom, bila je zaista privlačna uprkos muškom odelu i raščupanoj kosi.

– Šta vi znate o novcu opljačkanom u Midlendu?

– Sve što mogu da vam kažem je da sam pre nekoliko dana bila u Blek

Roku gde sam lovila divljač. Na nesreću, konja mi je iznenadila zmija pa se uplašio i zbacio me. Odjurio je preko pojasa vulkanskih stena i nisam uspela da ga stignem. Možda bih za ovo trebala da budem zahvalna nebu, jer svi ti događaji produžili su mi put natrag tako da mi je do kolibe trebalo oko četiri sata. A to mi je upravo spasilo život. Jer, dok sam ja bila u lovu, otac i brat su se vratili sa ljudima, no... mora biti da ih je Balard čekao... On je...

Glas joj je zadrhtao u grlu, a oči se zamaglile suzama.

– Kada sam stigla kući tata, Gart i Horas bili su obešeni. Visili su na tri stara pamukova drveta neposredno ispod ovog grebena...

Rekavši to, zajecala je i počela da plače.

– Bilo je strašno, zaista! Užasno! Sva trojica su se njihala, a tela su im bila još topla! Njihove konje nisam našla, mister Holideje. Znači, ako su sa sobom imali opljačkani novac, i to je nestalo! Bio je to Balard! Balard i njegovi podlaci!

– Jeste li sigurni?

– A ko bi drugi mogao biti? – pitala je kroz plač. – Vi sigurno ne znate za moga oca i Dirka Balarda, zar ne, mister Holideje?

– Ne bih mogao da kažem da znam.

– Onda...

– Mis Šajlok – prekinuo je Dok učtivo. – Nema li u vašoj kolibi možda

vode za piće? Čitav dan sam putovao bez kapi vode.

Dala mu je znak rukom, pa je uzeo svoj opasač i pušku i krenuo za njom. Brvnara je bila mala, grubo napravljena od brvana i blata i imala svega tri prostorije. Grubo istesan nameštaj, primitivni zemljani šporet u kuhinji, iste takve police na zidu... Kejt je otvorila jedan ormarić i izvadila iz njega bocu brendija.

– Voda će biti sasvim dovoljna – kazao je Dok.

Kejt je zaronila lončić u vedro sa vodom i prisetila se događaja koji se pre sedam godina desio u Balardovom logoru. Naime, posle jednog uspešnog poduhvata priređeno je slavlje na kojem se piće nemilice rasipalo. U takvim prilikama Kejt je ostajala u kolibi u kojoj je živela sa svojom porodicom, za svaki slučaj dobro zaključana kako nekome od pijanih bandita ne bi palo na pamet da joj smeta. Oko ponoći je došao njen otac, još uvek prilično trezan i začudio se da mu žena nije tu, s obzirom da je napolju nije bilo. Kejt se tog trenutka zabrinula, jer majku nije videla cele večeri pa je sa ocem pošla da je potraži. Još i danas se sećala njenog grlenog smeha koji su čuli kada su prolazili pored kolibe Dirka Balarda, mračnog izraza koji je zasenčio lice njenog oca i njegovih ruku stisnutih oko drške revolvera.

Mik je prepoznao Karenin kikot i snažnim udarcem noge otvorio vrata. Odmah je ugledao Dirka i svoju ženu

na postelji u uglu, čvrsto pripijenih tela, usana spojenih u strastan pijani poljubac. Ugledavši ih, Balard je poskočio, a njegova partnerka je počela da doteruje raščupanu kosu. Ono što se posle toga desilo ostalo je u Kejtinom sećanju kao zamagljena uspomena – planuo je revolver, Balard se držao za rame koje je krvarilo, a Karen je vrištala. Mik Šajlok je sa svojim decom uspeo da odgalopira u mrak i ostane nepovređen. Ali, bio je to početak neprijateljstva između ova dva bandita, pravog rata koji se nastavio i nakon što se Dirk zasitio Karen i odbacio je kako bi uzeo jednu mnogo mlađu Indijanku. Svaki od razbojnika sada je imao svoje ljude i bande su se često sukobljavale. U tim sukobima stradalo je nekoliko ljudi i neprijateljstvo je stalno tinjalo. Čak bi se moglo reći da je raslo, jer nijedan nije propuštao priliku da naudi onom drugom. I zbog toga je Kejt bila ubeđena da su Balardovi ljudi čekali Šajlokove u zasedi, napali ih kada su stigli sa parama i naterali ih da završe na tako strašan način. Naravno, devojka nije ni sumnjala da su sa sobom poneli sav opljačkani novac.

Kejt je završila svoju priču tihim glasom i tek tada podigla glavu i pogledala u Doka.

– Dakle, vi ste sigurni da Dirk Balard ima sada taj novac?

– Ubeđena sam. Uostalom, možete pretražiti kuću i sami se uveriti.

Holidej odmahnu glavom.

– To neće biti potrebno, gospođice. Sve što ste mi ispričali zvuči logično. A gde je Balardovo skrovište?

Ona uzdahnu.

– Ne znam sasvim tačno. Jer, posle sukoba sa ocem on je promenio mesto boravka.

– U redu. I približna lokacija će mi biti dovoljna.

Hrabro ga je pogledala u oči.

– Htela bih da sa vama napravim jedan sporazum, mister.

On iznenađeno podiže obrvu.

– Recite šta je u pitanju.

Prišla je prozoru dok joj je pogled jedno vreme lutao po beskrajnoj, neprijateljski narogušenoj pustinji koja se pekla na vrelom suncu. Bio je to njen dom, okolina u kojoj je odrasla i živela, ali ipak ju je mrzela. Koliko samo je želela da napusti tu sprženu pustoš, to more ničega koje je nudilo samo smrt! Koliko je prezirala što se nalazi daleko od civilizacije i što mora da živi sa prostim i neotesanim ljudima kao što su Horas Mejn i mnogi drugi koji su povremeno dolazili u njihovu bandu! Ako ništa drugo, u Balardovom kampu je bar imala društvo devojke njenog uzrasta, a ovde... Ovde nije imala ništa osim usamljenosti.

Povremeno se dešavalo da očeva banda opljačka neka poštanska kola i tada joj donesu kutiju sa haljinama, šeširima i drugim stvarima iz sveta normalnih ljudi, sveta gradova i lepih dućana o kome je tako često sanjari-la. Taj svet koji se nalazio sa druge

strane pustinje neprekidno ju je dozi-vao i privlačio sebi, čak toliko da se više puta posvađala sa ocem tražeći da je pusti da ode odavde. Međutim, Mik Šajlok je bio nepokolebljiv neprestano ponavljajući da joj je mesto uz porodicu.

Sada je, međutim, cela porodica bila mrtva i jedini problem za nju bio je kako da se izvuče iz ove divljine. Nije imala svoga konja, dok je ostale oterao Balard kada je napao logor i ubio njene najbliže. Čak je razmišljala o tome da krene peške, ali se brzo predomislila znajući da bi u pustinji postala lak plen neke nomadske bande.

– Želim da odem iz ove od boga zaboravljene pustoši – kazala je Kejt. – Ali, za to mi je potreban konj.

– Ja imam samo jednog – odvratio je Dok zamišljeno.

– Mogli bismo da jašemo udvoje – kazala je tiho. – Ili da se smenjujemo u sedlu...? Da vam kažem nešto, mister Holideje. Evo, pokazaću vam gde je logor Dirka Balarda, a vi ćete mi pomoći da odem iz pustinje. Može?

Holidej slegnu ramenima.

– Predlog mi zvuči dosta pošteno.

– I mogli biste već jednom odložiti tu pušku – dobacila je devojka. – Potrebni ste mi i zbog toga sigurno neću nigde da bežim.

Holidej zamišljeno klimnu glavom. Naime, još uvek se dvoumio iako je devojka delovala potpuno iskreno. Ipak, morao je da vodi računa, jer se radilo o kćerci Mika Šajloka, osobi

odrasloj među razbojnicima i devojci koja je, uprkos izgledu, možda kovala planove kako da ga nadmudri, a onda iznenada pobegne.

Videvši da još uvek drži pušku, Kejt dodade.

– I ne morate se bojati da ću pobeći čim okrenete leđa. Ova pustinja je jako loše mesto za samu i nemoćnu ženu.

Dok se za tren zamisli, a onda se osmehnu krajem usana.

– Da možda suviše ne rizikujete, devojko? Pristajete da tako dugo budete sami sa jednim nepoznatim čovekom?

– Mister Holideje – izjavila je sa prizvukom nečega svečanog u glasu – znajte da se plašim samo dve vrste ljudi! To su Balardove hulje i Indijanci, a vi niste ni jedno ni drugo.

– Dobro – složi se Dok kratko. – Koliko daleko je Balardov logor?

– Skoro dva dana jahanja odavde.

– Onda bi valjalo da pođemo što pre!

– U redu. Samo sačekajte da pripremim namirnice za put.

* * *

Tri duga presečena užeta visila su sa tri suva drveta.

– Tu sam ih našla – kazala je Kejt promuklim glasom. – Lešinari su već počeli da im kruže iznad glava...

Na Holidejev zahtev devojka mu je pokazala mesto vešanja. Tri pamukova drveta našla su se nekim čudom na tom suvom terenu bez rastinja, nedaleko od jedne kamene nastreš-

nice. Žarko sunce i nedostatak vlage izbeleli su njihove izuvijane čvornovate grane i sada su stajala tako, kao tri aveti, bezbojna, beživotna i blizu smrti.

– Presekla sam konopce i spustila ih dole ... – šaputala je. – Tamo sam ih zakopala... – dodala je i pokazala rukom na komad pešćanog terena u blizini na kome su tri kamena na malenim izvišenjima označavala grobove Šajlokovih bande.

Zatim je otišla do njih i stajala mirno i nemo nekoliko sekundi, verovatno se opraštajući sa ocem, bratom, pustinjom i celokupnim prethodnim životom. Izgleda da je bila svesna da tu stoji poslednji put.

– Znae šta – dobacio je Džordžijanac tiho – to vešanje mi se nikako ne uklapa.

Kejt se trže.

– Kako to mislite?

– Ako bi vaš otac želeo nekome da se osveti, odnosno da ga ubije, šta mislite kako bi on to učinio?

– Pa... verovatno bi ga ubio pištoljem ili puškom.

Holidej je izvadio cigaru, ne skidajući pogled sa tri komada užeta koja su visila sa grana.

– I Balard je razmišljao na sličan način... Pretpostavljam da bi se on isto tako osvetio, naime, pucao u protivnika iz revolvera ili puške.

– Nisam sasvim sigurna... – odvratila je devojka neodlučno. – Vešanje bi moglo ličiti na gada kao što je Balard.

Ostavivši Kejt da se poslednji put oprosti od svojih, Dok je sjahao i razgledao tragove oko tri drveta koji su bili još dosta vidljivi. Pošao je za njima sve dok nisu nestali, zasuti peskom i prašinom koje je vetar naneo. No, Holidejevo uvežbano oko ipak je uspelo da razabere slab trag, skoro sasvim zasut prašinom. Bilo je to jedva nekoliko vidljivih otisaka konjskih kopita u obližnjoj zaklonjenoj dolji uz jednu slomljenu grančicu. Dakle, sve je ukazivalo na pravac koji vodi na jug.

S tim otkrićem vratio se devojci. Uzjahao je konja i pružio Kejt ruku. Kada se namestila iza njega, tiho je rekla.

– Krenimo prema istoku.

On se dvoumio.

– Ali, trag vodi ka jugu.

Kejt se zbunila.

– Može biti da su hteli da prođu kroz ravnicu.... i mi bismo mogli tim putem, ali on je nešto duži....najmanje za jedan dan jahanja.

– Onda ćemo krenuti kraćim putem – kazao je Dok.

Devojka je bila strahovito zbunjena.

– Ne mogu da shvatim zašto bi Ballard pošao na jug – upitala se Kejt Šajlok kada je Holidej poterao konja duž kamenog grebena. – Sem ako nije nameravao da još negde izvede neku pljačku pre nego što se vrati u skrovište.

– To nije mnogo verovatno – predložio joj je Dok. – Pogotovo ako je sa

sobom imao dvadeset hiljada dolara koje je uzeo od vašeg oca.

Bilo je kasno popodne i nepodnošljiva vrućina malo je popustila. Pustinsko tlo su išarale prve izdužene senke obezbeđujući kratku hladovinu onima koji su jahali pored visokih kupastih brda i usamljenih monolita.

Posle izvesnog vremena teren je postao neravan: krupne stene različitih oblika dominirale su divljinom. Tu i tamo beleo se neki sasušeni žbun očajnički priljubljen uz hladoviti kamen u borbi za život, dok se dalje prema istoku pružao visok i ravan peščani plato.

Jahali su ćuteći. Kejt sa rukama oko njegovog pasa, toplo priljubljena uz ta snažna, prava leđa. Naime, od trenutka kada ga je nešto ranije toga dana držala na nišanu puške pa sve do sada, potpuno se preobrazila. Možda se sve dogodilo zbog toga što joj je on bio karta za odlazak iz divljine, a možda zbog toga što je, ni sama nije znala zašto, bila ubeđena da mu može verovati. Taj tihi, neobični čovek čelično sivih očiju dopao se Kejt Šajlok. Kao mlada devojka godinama je viđala samo bandite, ljude koji su živeli sa druge strane zakona i bili bez ikakvog osećaja za ženski rod. Znala je da bi svaki od njih iskoristio trenutak njene nemoći kada ju je savladao i oduzeo joj pušku. No, Dok Holidej to nije učinio i devojka je bila čvrsto ubeđena da se on zaista razlikuje od svih ostalih.

Nešto kasnije, predložio joj je da se malo odmori pre nego što nastave dalje. Čutke je prihvatila njegove ruke koje je pružio kako bi joj pomogao da siđe iz sedla. Zatim joj je dao čuturicu sa vodom.

– Koliko dugo ste živeli u ovoj pustinji? – upitao je.

– Oko dvanaest godina, uključujući i vreme koje sam provela u Balardovom logoru. Pre toga smo živeli u Dedvudu gde je otac radio kao kovač sve dok se nije udružio sa Dirkom Balardom koga je upoznao preko nekog zajedničkog prijatelja.

Holidej je i sam otpio nekoliko gutljaja, svestan da ga ona pažljivo posmatra.

– Kuda nameravate da pođete kada se iščupamo iz ove divljine?

Njeni obrazi se zacrveneše.

– Pokušaću negde... ovaj... probaću da nađem neki posao. Ali, ne znam da li će neko uopšte hteti da primi kćerku bandita.

– A zašto bi bilo potrebno da neko to zna? – primetio je Dok. – Ne morate nikome reći ko ste. Uostalom, nigde ne postoji poternica sa vašom slikom, a mogli biste lako da promenite i ime – dodao je, zakačio čuturicu za jabuku sedla i pružio devojci ruku kako bi joj pomogao da se popne u sedlo.

Ovaj put on je nastavio peške.

Uskoro su se senke još više izdužile i potamnele. Slab, ali hladan vetar počeo je da duva iznad pustinjskog tla nanoseći na predeo tanak sloj crven-

kaste prašine. Dan je počeo da bledi i mutan, misteriozan sumrak nadvio se nad ceo kraj.

Holidej je za logor izabrao jednu zatvorenu dolju sa svih strana oivičenu stepenastim mrkim stenama. I dok je lagano i čutke raspremao konja, Kejt je u tišini spremala večeru.

Noć se približavala veoma brzo.

* * *

Nizak, mršav čovek grubog lica izvukao je pušku iz futrole na sedlu.

– Tačno ispred nas – došapnuo je svom pratiocu. – Tamo u onoj uvali!

Kejsi Hanter je priterao svog konja uz jednu omanju stenu i pridružio se drugom banditu, svom saputniku.

– U pravu si... – promrmljao je. – Mislim da bi trebali odmah da ih ščepamo!

– Ko bi to mogao da bude? – zapitao je njegov partner, sićušan mršavko naćuljenih ušiju.

– To ćemo brzo saznati – odvratio je Hanter.

Jahali su tiho i pažljivo, trudeći se da ne naprave nikakav šum. Žrtve na koje su bacili oko nalazile su se nekih dve stotine metara dalje, sedeći kao dve nejasne siluete pri poslednjim umirućim odsjajima dana.

U stvari, još pre jednog časa banditi su primetili dvoje konjanika koji su jahali golim, jasno izloženim brdskim grebenom i odlučili da pođu sa njima. Hanter je bio ubeđen da se radi o zalutalim kopačima zlata i obojica

su se već počela radovati dobrom plenu. Zato su ih pratili kroz sumrak i odlučili da sačekaju mrak kako bi ih napali.

Jorik je bio sredovečan, sićušan ali žilav bandit koji je, pre nego što se pridružio Balardovoj bandi, bio lovac na ucenjene. On i Hanter bili su u poseti trgovačkoj postaji u Brekenridžu i sada su se vraćali u njihov skroviti logor.

Sada su se tiho približavali svom plenu. Jorik, penjući se uz stenu da bi došao iznad putnika, a njegov drug prilazeći im sa druge strane. Kada je došao do vrha, mršavi bandit je zastao i izvirivši pogledao osobe ispod sebe.

Dvoje putnika je večeralo. Jedan od njih, visok i vitak čovek je stajao je prav kao bor dok je onaj drugi sedeo, leđima naslonjen na sedlo. Jorik je pažljivije osmotrio ovog što je sedeo i sa iznenađenjem konstatovao da se iza muškog odela kriju obline žene. Pri pomisli da poželjno žensko telo oči mu se zacakliše, a krv poče brže da mu struji venama. Zamišljao je kako žena...

No, Hanterov grub promukao glas koji se začuo sa druge strane prekinuo ga je u sanjarenju.

– Samo jedan pokret, mister, i prosviraću ti kuršum kroz glavu! – povikao je njegov partner.

Visoki čovek ostao je nepomičan kao statua dok je devojka uplašeno kriknula. Sa uperenom puškom, Hanter je izronio iz noći dok se Jorik

spustio niz kosinu sa svog mesta na ivici udoline.

Kejt je skočila i priljubila se uz Holideja. Banditi se lagano uputiše ka njima.

– Otkopčaj opasač! – naredio je Hanter, visoki bandit rošavog lica i snažnih, čvornovatih ruku.

Dok je bez reči poslušao tako da je posle nekoliko trenutaka njegov opasač kliznuo u pesak. Hanter je napravio polukrug i prišao bliže zagledajući devojku.

– Ako tražite novac... – počeo je Holidej – onda...

– U ovom momentu – kazao je Hanter – mene daleko više interesuje tvoja prijateljica nego bilo kakav novac.

Kejt je u trenu prebledela. Iako su prošle godine, ona je u ovom čoveku odmah prepoznala desnu ruku Dirka Balarda, organizatora mnogih napada ove razbojničke bande. Izgledao je malo stariji nego pre, kosa mu je bila proređena, ali mu je lice zadržalo one iste grube, svirepe crte koje je gledala i pre sedam godina!

A i bandit se setio nje.

– Gle, gle! – progundao je lagano. – Izgleda da smo se dočepali krupnog plena!

– Da... zaista je lepa... – mrmljao je Jorik.

Holidej je zaklonio devojku svojim telom. Stajao je nepomično osećajući kako podrhtava naslonjena na njegova leđa.

– Zar je ne prepoznaješ, Jorik?

– Pa... ne znam ni sam, mada... učinila mi se nekako poznata.

– To je Šajloкова kći.

– Tako je! – uskliknuo je Jorik. – Kejt Šajlok! – dodao je i prišao na korak-dva do devojke. – U pravu si, Kejsi! – složio se. – Ona je zaista pravi plen! Dirku će biti vrlo drago da je vidi...

Holidej je ispod oka odmeravao razbojnike i proklinjao sebe zbog glupe neopreznosti. Sada su bili u nezavidnoj situaciji pošto su ih držali na nišanu – to je značilo da je svaki pokušaj suprotstavljanja osuđen na propast. Zato je odlučio da se posluži lukavstvom.

– Zašto se mučite i vodite me Balar-du? – pobunila ste Kejt. – Pa već ste mi povešali porodicu!

– Stani, devojko... – kazao je Dok tiho, laganim pokretom ruke je sklonio u stranu i stao pred bandite.

– Hajde da se nagodimo – ponudio je pustolov.

– Da čujemo – zamumlao je Jorik.

Holidej pokaza rukom bisage na zemlji.

– Ovde ima novca, momci. Uzmite sve, ali devojku ostavite na miru.

Kejsi Hanter se isceri.

– Ne bih rekao da si u poziciji da sa nama sklapaš sporazume, čoveče. Ali pošto si već spomenuo taj novac, mi ćemo te osloboditi i njega!

Na Hanterov znak glavom, Jorik krenu ka bisagama. Dok napregnu mišice, glumeći istovremeno zabrinutost i strah.

– Nećete dirati devojku, je li?

Jorik se isceri i pruži ruku ka bisagama. U istom trenutku Holidej se baci na njega. Naravno, Hanter je požurio da pomogne i opalio, ali je kuršum preleteo preko dvojice protivnika koji su se kotrljali po pesku. Pažljivo ih je pratio kako bi drugi put bio precizniji, ali Kejt je pokušala da dohvati Holidejev pištolj i tako mu za tren odvukla pažnju. Bandit ju je zgrabio i odgurnuo u stranu, a u međusobnom rvanju ona ga je dobro zagrebala po licu.

Za to vreme Holidej je pogodio Jorika pesnicom u grudi tako da se ovaj snažno zaneo. Izmaknuvši se, Dok mu je uzeo revolver i uperio ga u banditove grudi. No, ovaj nije odustajao, već se mašio za drugi kolt koji, međutim, nije stigao ni da izvuče pošto je Džordžijančevo oružje grmnulo. Na banditovom čelu pojavio se crveni krug i on se u samrtnom grču pružio na krvlju poprskan pesak.

Holidej je u dva skoka bio pored devojke koja se rvala sa napadačem. Upotrebivši pušku kao toljagu, bandit je pokušao da ga udari po glavu, ali je Dok skočio u stranu i podigao revolver. U tri skoka Hanter je bio pored njega i njihova tela su se uz potmuo udar sudarila, ali je u tom trenutku Dok opalio. Bandit je prebledeo, a onda je zinuo kao da traži vazduha i zateturio se unazad u bezglasnoj agoniji. Kuršum mu je probio grudi i kada je pao, ostao je da leži kao zgrčena masa.

Holidej ga je gurnuo vrhom čizme. Krv mu se lagano slivala niz usne koje su se bezglasno micale. Na kratko je širom otvorio oči, a onda izgubio svest.

– Kuršum je samo prošao kroz rame, ali je jako pokidao tkivo na leđima – rekao je Dok pažljivo ga pogledavši. – Sada je izgubio svest, ali će kasnije doći k sebi.

– Ovaj drugi je mrtav – dobacila je Kejt kratko.

– Čini se da je tako. Nego, vi rekoste da znate samo približan položaj Balardovog skrovišta?

– To je istina.

– Onda je ovaj susret čista sreća. Ova hulja će nas odvesti tačno gde treba.

– On to nikada neće uraditi – promrmljala je Kejt. – Balard bi ga ubio.

– To ćemo još videti. A sada o nečem drugom. Pretpostavljam da su im konji u blizini i zato idem da ih potražim. Vi uzmite ovaj revolver i dobro motrite na ranjenika.

Rekavši to, Holidej je pošao Jorikovim tragom do mesta gde su se nalazili konji dva bandita. Mirno ih je uzeo i vratio se do logora gde je Kejt, još sva uzdrhtala, čvrsto držala revolver uperen u Hantera. Dok je skinuo laso sa sedla i, odvučavši bandita do jedne stene, vezao mu ruke i noge. Zatim mu je skinuo vratnu maramu i podvezao ranu kao prvu pomoć.

– Mister Holideje.... – promucala je devojka prišavši mu s leđa.

– Da... molim?

– Hvala vam.... za ovo što ste učinili... Da su me odveli u Balardov logor, on bi me bez sumnje ubio, baš kao što je učinio sa mojim ocem i bratom...

Devojka se malo nagnula nad njim i posmatrala kako završava previjanje banditove rane. Duvao je slab vetar i njena duga i meka kosa dodirivala ga je po licu. Osim toga, njena blizina, topli dah i promukla tajanstvenost tog čudnog, slatkog glasa izazavali su u njemu tople trnce. Zato je podigao glavu i pogledao je pravo u oči. Na licu joj se ogledala zahvalnost, ali i nešto mnogo više. To „više” joj je prepoznao, odnosno, jasno video u očima. Bilo je to neko iščekivanje, bojažljivo i nesigurno, kao kada čovek korača po tankom ledu. Naravno, za iskusnog muškarca bio je to znak snažne, jasno obuzdavane strasti. Osetio je plimu treperavog strujanja između te devojke i sebe i ruke su mu već pošle napred kako bi je privukao k sebi. U istom trenutku razbojnik je zastenjao.

Oboje su se trgli.

– Dodajte mi čaturicu sa vodom – rekao je tiho i devojka ga je nemo poslušala. Čarobni trenutak je nestao i realnost je kao rukom odagnala njihov trenutnu opčinjenost. U miru su pozavršavali sve što je potrebno i posle pola sata već su oboje ležali svako na svom ležaju, udubljeni u misli.

Kako je život čudan, razmišljala je Kejt mirno. Skoro svaki čovek u bandi

njenog oca pokušao je da joj se približi na ovaj ili onaj način. Ona ih je redom odbijala, a jednom prilikom čak i ošamarila Horasa Mejna koji joj je bez kucanja ušao u sobu.

A šta se sada desilo, pitala se.

Samo pre nekoliko časova Dok Holidej je ušao u njen život. I odmah posle nekoliko minuta bilo joj je jasno da je drugačiji od ostalih, a dva – tri sata kasnije stidljivo je shvatila da joj se dopada. A sada? Sada je bila spremna da mu pruži sve što nijednom muškarcu nikada nije. Da li ga je ona to zavolela ili je zahvalnost koju je osećala probudila njenu strast? U tom trenutku nije znala da odgovor, ali je bila sigurna u jedno – sada izgubiti Doka Holideja bilo bi kao izgubiti jedan deo života.

Posle nekog vremena devojka je postepeno utonula u san, dok se Holidej naslonio na sedlo i nastavio da osluškuje zvukove noći. Negde daleko čulo se zavijanje kojota, a odmah u blizini huknula je sova. Dok je zapalio cigaru i još jednom sumirao događaje toga dana. Još uvek nije bio zadovoljan Kejtinim objašnjenjem o Balardovom razlogu da poveša njenu porodicu. Naime, sve to mu se činilo pomalo neverovatnim, jer ni na koji način nije mogao da poveže najobičnije pustinijske razbojнике i lopove koji su znali samo za „kolt“, sa surovim i nepotrebnim vešanjem. Iako je Kejt bila sigurna u svoju tvrdnju, on se pitao zašto bi, u tom slučaju, Balard sa opljačka-

nim novcem odmaglio na jug, a ne na istok? Devojčina pretpostavka da su možda imali u planu još neki napad nije bila uverljiva... Jer, zašto bi se sa lako dobijenih dvadeset hiljada dolara Balard upuštao u nove i nesigurne poduhvate?

Dopuštao je cigaru do kraja i pogledao u ranjenog bandita. Kada se on probudi mnoge stvari će biti jasnije. Za sada je mogao samo da nagađa... i da razmišlja o nekoj drugoj slutnji koja mu se uobličavala u glavi...

* * *

Oštar bol u grudima presekao je Kejsija Hantera i on pomisli da će se ponovo onesvestiti. Stisnuo je zube i zgrčivši se, potegao konopac kojim je bio vezan za stenu. Magla pred očima mu se raspršila i on je pred sobom razabrao uspavanu Kejt Šajlok i visokog neznanca.

Nemo je opsovao Jorika koji je naseo na trik i nepoznatom čoveku pružio priliku. Stranac ju je iskoristio, a on je, umesto u Balardovom logoru, sada bio ovde, ranjen i zarobljen.

Još jednom se okrenuo prema Holideju i u trenutku pogledi su im se sreli. Dok je čutke uzeo čuturicu sa vodom, lagano mu prišao i prineo grlic njegovim ispucalim usnama. Iako iznenađen, Hanter je povukao nekoliko gutljaja i onda pomalo oklevajući, promrmljao.

– Jesam li... jesam li teško pogođen?

– Mislim da ćeš ostati živ.

– A Jorik?

– On je mrtav.

Banditovo lice nije se promenilo niti pokazalo nikakvo osećanje. Njihov razgovor probudio je uspavanu devojku koja se promisekoljila.

– Slušaj me dobro – nastavio je . – Odvešćeš me u skrovište Dirka Balarda.

– Jeste li vi ludi? – zakrkljao je Hanter. – A zašto... zbog čega želite da idete tamo?

– Da povratim novac opljačkan u banci u Midlendu.

Hanter za začuđeno odmeri.

– Sada sigurno znam da ste ludi... – promrmljao je zgrčivši lice od bola. – Godinama nismo bili u Midlendu...

– Lažeš! – prasnula je devojka koja se u međuvremenu potpuno rasanila.

– Specijalnost tvoje družine je pljačkanje plena drugih ljudi, a možda i njihovo vešanje! To je mnogo lakše nego stisnuti petlju, odjahati u neki grad i tamo opljačkati banku! Trebalo bi da te ubijem! – kriknula je Kejt i zgrabila pušku.

– Devojko! – dobacio je Holidej . – To nikako...

– A zašto da ne? On je , doduše, bespomoćan, ali takvi su bili moj otac i brat kada su ih ova zver i njegovi pajtaši prepali iz zasede i obesili!

– O čemu ona to, dođavola, priča? – obratio se Hanter Holideju.

– O linču koji se odigrao nedaleko od Šajlokovih koliba – mirno je rekao Dok.

Nastupilo je neprijatno ćutanje, a preko banditovog lica preleteo je trep-

taj straha. Jer, devojka mu je još uvek držala pušku uprenu u grudi.

– O kakvom linču je reč? – upitao je tiho.

– Prestani da se praviš lud! – odvratio je Dok grubo. – Balardovi ljudi uhvatili su Šajlokovu i obesili ih na tri drveta. A sada reci da li ste vas dvojica bili tamo kada se to desilo ili niste...

– Ja... ja još uvek ne razumem šta vi pričate.... – promućao je Hanter.

– Mik Šajlok je obešen – odvratio je Dok, sada kratko i jasno. – On i dvojica ljudi dočekani su u zasedi i posle toga obešeni u blizini skrovišta. Eto, to je u najkraćem.

– Kada... kada se to desilo? – zapitao se Hanter.

– Trebalo bi da znaš tako nešto! – planu Kejt zacrvenevši se. – Pre nedelju dana ste učinili to sramno delo!

– Balard neće liti gorke suze zbog tog vešanja – osmelio se Hanter. – Ali, grešite ako mislite da je za to odgovorna naša družina.

– Ti si lažljivac! – ponovo je viknula Kejt i zamahnula puškom.

– Stanite! – opet ju je zaustavio Dok i podigao cev puške nagore. Naime, on je shvatao njen gnev i želju da se osveti, ali u ovom trenutku samo mu je bandit pred njim mogao dati odgovor na pitanja koja je imao na umu.

– Pre nedelju dana nalazili smo se južno od Brekenridža – objasnio je Hanter. – Tamo smo...izvršili prepad na vojsku koja je nosile vojničke plate

za tvrđavu Teler. Balard i ostali su posle toga odjahali i....mogli su tek juče da stignu u logor.

Bandit je podrhtavao, očigledno uplašen Kejtinim besom, strahujući da bi ona mogla u ljutnji i da pritisne okidač. Vidno je odahnuo tek kada je Dok prišao i uzeo devojci pušku iz ruke.

No, onda je pustolov učinio ono što bandit nije očekivao. Zategnuvši obarač uperio mu je vrh puške u prsa.

– Kao što devojka reče, ti si lažov! – povikao je. – Dajem ti pet minuta da izmeniš tu glupu priču i kažeš mi pravu istinu!

Bandit zakoluta očima.

– Istina je... kunem se da je sve istina! Eno, pogledajte u moje bisage... Tamo ćete još uvek naći deo vojničkih plata.

– Proverite to, Kejt! – naredio je Holidej.

Devojka je izvukla jednu bisagu sa razbacane gomile i iz nje izvadila dve platnene vrećice na kojima je pisalo: „TVRĐAVA TELER”.

– Otvorite jednu – dobaci joj Dok kratko.

– Unutra je novac... – odvratila je Kejt – i neka cedulja... Evo, piše „F četa, plate za mesec juli”.

– Danas je prvi juli – promrmlja Dok više za sebe. – Znam da vojničke plate stižu u komandu nekoliko dana ranije. Dakle, to bi moglo da znači da su oni pre nedelju dana zaista napali i opljačkali kola sa vojničkim platama...

– Opljačkali smo ih u kanjonu Bufalo – dobacio je sada već ohrabreni Hunter. – I to tačno ispod onog crvenog kupastog brežuljka.

Iako nije poznavao taj kraj, Dok je imao osećaj da bandit govori istinu.

– Nećete mu valjda poverovati? – dobaci Kejt ljutito.

– Njegova priča se uklapa, gospođice.

– Pa šta? Mene nije ubedio!

– Kejt, hajdete da budemo realni. Vi lično niste videli nikoga, zar ne?

– Pa nisam...

– Eto vidite. U stvari, ja sam siguran da banditi nisu odgovorni za to, jer se oni, a vi to najbolje znate, obračunavaju kuršumima. Pored toga, i sami ste se složili sa mnom da je čudno što tragovi vode na jug, a ne na istok, ka Balardovom skrovištu. Jer, zašto bi se družina koja se dočepala velikih para uputila u još jednu pustolovinu? Dakle, Balard je pre nedelju dana zaista bio na putu između Brekenridža i tvrđave Teler...

– Dobro, možda je i bio! Ali, to ne znači da ostatak bande nije bio negde drugde!

– To je nelogično, a odmah ću reći i zašto. Uz pošiljku novca išla je sigurno i vojna pratnja, a to je bar još petšest jahača. Dakle, bila je potrebna cela banda da bi se izvršila pljačka.

– Onda... onda... – promucala je devojka skrhanim glasom – ... ko... ko je mogao da obesi tatu i

– I da se dočepa novca iz banke u Midlendu – dopunio ju je Holidej, spu-

stio pušku i zamišljeno se zagledao u beličasti sjaj koji se rađao na istoku. – Nagađam nešto, ali još uvek ne bi da govorim o slutnjama... Dakle, ništa nam drugo ne preostaje nego da produžimo za Midlend.

– Nećemo do Balardovog skloništa?

– Sada to ne bi imalo nikakvog smisla. Dirk Balard i njegovi ljudi nisu pobili vašu porodicu.

Kejt glasno uzdahnu.

– A šta ćemo sa njim?

– I on ide sa nama. Prvo ćemo se vratiti do kolibe, a onda ćemo videti. Uostalom, pretpostavljam da će svaki šerif rado primiti člana Balardove bande.

Devojka je klimnula glavom i posle pola sata, upravo kada je svetlo novog dana odnelo pobedu nad tamom, neoobičajna družina je krenula.

Bandit je jahao pogrbljen u sedlu i pognute glave. Iako mu je Holidej previo ranu, pri svakom pokretu ga je strahovito bolelo. No, stezao je zube, ipak zadovoljan što je živ ne želeći ni da misli da je mogao da bude na mestu Jorika koga su upravo sahranili.

Jahali su u tišini, prateći trag na pesku koji su ostavili prethodnog dana. Sunce se lagano podizalo, a oni su sve više navlačili šešire na čela kako bi se bar malo zaklonili od nemilosrdne toplote. Negde posle podne, stigli su do tri pamukova drveta i tu se zaustavili. Dok je kazao devojci da pazi na zarobljenika, dok je on pokušao da prati

slab trag prema jugu koji je otkrio dan pre toga.

Bilo je vrlo teško, ali njegovo izvanredno izvežbano oko primećivalo je i najsitnije pojedinosti koje mnogima ne bi ni pale na pamet. Posle nekog vremena dao je znak Kejt da mu se pridruži i pojahao prema jugu.

Celo posle podne Holidej je slabu nit pratio kroz голу i surovu pustinju. Nekoliko puta mu se dešavalo da sasvim izgubi svaki trag, pa su Kejt i Hanter morali da čekaju dok ne nađu nit malo dalje.

Kada je sunce konačno zaronilo ispod zlatno – rumenog pustinjskog horizonta, trag se sasvim izgubio. Naime, ispred njih se pružao pojas vulkanskih stena na kojima, naravno, nije mogao biti sačuvan nijedan otisak.

Ali, Holidej je bio veoma zadovoljan; naime, trag je stalno vodio prema jugu, ni u jednom trenutku ne skrećući.

A tamo, na jugu, tačno u pravcu kojim se izgubljeni trag pružao, nalazio se Midlend, grad iz kojeg je pošla potera.

* * *

Otpijajući s vremena na vreme gutljaj tople kafe, Frenk Adler je čitao uvodni članak „Midlend Stara”. Bio je to tekst koji je kritikovao gradske vlasti što su dopustile da sa dolaskom mraka ulice u Midlendu postaju vlasništvo pijanih kauboja. Adler je bio

ponosan na svoj objektivan, ali oštar tekst znajući da će da izazove mnoge komentare u gradu. A to mu je i bio cilj. Za ovih šest meseci novine su postale važan i nezaobilazni deo života svih građana. Sve što bi njegovi sinovi izneli na ulice brzo bi se prodalo, dok je Frenk lično odnosio jedan primerak u gradsku većnicu. Tamo je svaki broj pažljivo praćen i posle odlagan u gradsku arhivu.

Njegova supruga Grejs dosula mu je još kafe i preko ramena pogledala uvodnik koji je čitao. Bila je to prijatna, lepuškasta plavuša, ozbiljna i radna, posvećena mužu i porodici.

– A gde je članak o Holideju? – upitala je.

– Na drugoj strani, draga – odvratio je Frenk, okrenuo list i pokazao joj na naslov : „Pustolov traga za pljačkašima banke”.

– Šteta što ga nisi intervjuisao pre polaska.

On klimnu glavom.

– Nisam ni znao za njega sve dok me Koldvel nije video u crkvi. A to je bilo dan pošto je otišao... Naravno, da je Dok znao da sam u Midlendu, sigurno bi svratio.

– Eh, Dok Holidej ... – kazala je Grejs više za sebe. – Nismo ga videli pune tri godine.... otkako je poslednji put bio u Rondu.

Oboje su utonuli u razmišljanje o svom čudnom prijatelju koji se sasvim slučajno sprijateljio sa obrazovanim Frenkom Adlerom i imao običaj

da ih posećuje dok su bili u Rondu. U to vreme bavili su se zemljoradnjom, mada su priželjkivali nešto sasvim drugo od onoga što im je pružala farma njenih roditelja. Na njihovu sreću, farmu su prodali samo nekoliko dana pre velikog prerijskog požara i napustili dolinu. Tada je Holidej bio negde daleko tako da nije ni znao gde su se uputili.

Grejs je odložila novine i nastavila da sprema prostoriju koja je Frenku služila kao kancelarija, dok je on s vremena na vreme prekidao čitanje kako bi pomogao sinovima koji su svaki čas ulazili i izlazili uzimajući novi paket svežih novina.

Ipak, glavnu novost doneo im je njihov komšija, berberin Lars Mering koji je banuo na vrata i kratko klimnuo glavom.

– Frenk, uskoro ćeš moći da završiš svoju priču o krađi novca iz banke! Evo ga, dolazi glavnom ulicom sa još dva konjanika!

– Hoćeš da kažeš...

– Holidej! – povikao je Lars Mering oduševljeno. – Jedan od mojih mušterija ga je izdaleka prepoznao po držanju. Da, da, to je sigurno Dok Holidej...

Adler ustade i prateći Larsa, štade na trotoar.

Bilo je četiri sata i dnevna žega je još uvek pritiskala. Ipak, ljudi su se skupili ispod dugačkih nastrešnica gde je već bilo nešto hladovine. Mirno su

stajali i pažljivo posmatrali konjanike koji su se približavali.

Prvi je sedeo nešto poguren u sedlu, prašnjav, krvavog ramena, glave klonule na jednu stranu. Veliki obod „stetson” šešira gotovo mu je zaklanjao lice, ali uprkos tome, nekolicina ljudi prepoznala je jedan od likova koji se nalazio na poternicama stavljenim ispred ulaza u šerifovu kancelariju.

– Kejsi Hanter! – povikao je neko iz gomile.

Bandit se nije ni okrenuo niti podigao pogled upravljen ka zemlji. U stvari, ranjeno rame mu je potpuno utrnulo i trenutno nije smeo ni da se pomeri.

Za njim je jahala očigledno lepuškasta devojka, šešira natučenog na čelo. Pri pogledu na ljude na trotoaru i šarene izloge trgovina, Kejt nije mogla, a da ne uzdrhti. Sve je ovo bilo tako novo i privlačno, a ona... Prošlo je dvanaest godina od kako je videla takav prizor i sada je te divne boje i krojeve, neobične tašne i šešire prosto gutala očima.

Na kraju kolone jahao je Dok Holidej, zavijen u prašnjav ogrtač, umoran, očnih kapaka crvenih od sitnih čestica peska i prašine. Jahao je umorno, ali ležerno, sa rukom oslonjenom na kuk iznad drške revolvera.

Trio je stao kada je Adler iskoračio na sredinu ulice i pošao prema njima. U međuvremenu, vest se proširila i sve više građana je bilo na ulicama.

– Zdravo, Džone Holideje! – pozdravio ga je Adler probijajući se kroz gomilu onih koji su se komešali oko konjanika.

Džordžijančevo lice obasja prijateljski osmeh.

– Gle, gle, neka me đavo nosi ako to nije Frenk Adler! Učinilo mi se da je neko nalik na tebe kada si pošao prema nama...

– Zaista mi je drago što te vidim, Dok – odvrati Adler čvrsto stežući prijateljevu ruku. – Znaš, uzeo sam sebi slobodu da napišem članak o tvom zadatku, ali nemam mnogo podataka. Nadam se da ćeš ti imati mnogo toga da mi kažeš...

– Nisam našao dvadeset hiljada dolara – odvratio je Holidej i u gomili zavlada tišina. – A šta je to što kažeš u vezi sa štampanjem članka...

– Ja izdajem gradske novine, prijatelju – dobaci Adler ponosno.

– Onda mi je žao što nemamo boljih novosti za sledeće izdanje – odvrati Holidej umorno. – Kao što sam rekao, opljačkani novac nije nađen – dodao je.

U tom trenutku, jedan čovek je oštrim glasom naredio okupljenima da mu naprave prolaz. Zrak sunca ble snuo je na srebrnoj zvezdi zakopčanoj na grudima gradskog šerifa Džeroma Tviksa.

– Vi ste verovatno Holidej ? – upita on kratko.

Dok klimnu glavom.

– Džon Holidej.

– O vama je izašao članak u ovdašnjim novinama, mister. Piše da ste veoma sposoban tragač i da ćete pokušati da uradite ono što poteri nije pošlo za rukom...

– Ni ja nisam uspeo – priznade Dok iskreno. – No, doveo sam nekoga ko će vas sigurno interesovati.

– Kejsi Hanter – kazao je Tviks pošto je osmotrio natmurenog osumnjičenika. – Pretpostavljam da ćete tražiti nagradu koja je raspisana za njega kao i za svakog člana Balardove bande.

– Sada mu je potreban lekar, šerife. Tviks pogleda u Kejt.

– A gde ste nju našli?

– U blizini mesta gde sam našao njevu porodicu. Svi su bili mrtvi, obešeni i sahranjeni...

– Prestanite da govorite u zagonetkama! – prekide ga šerif nervozno.

– Ona je kći Mika Šajloka – rekao je Dok iskreno. – Njen otac i brat zajedno sa još jednim članom bande koja je napala banku, obešeni su, a plen im je odnet.

– Prokleti Indijanci! – dobaci neko iz gomile.

– Trag koji se udaljavao od mesta događaja ostavili su potkovani konji – objasnio je Holidej mirno. – Znači, Juta Indijanci nisu pobili Šajlobove.

Ljudi su zažagorili.

– U prvom momentu pomislio sam da je to učinila banda Dirka Balarda. No, pošto sam ispitao ovoga lupeža, uverio sam se da to nije istina.

– Na šta ciljate, Holideje? – upita Tviks namrštivši se.

Džordžijanac naoko ravnodušno slegnu ramenima.

– Može biti da u pustinji ima i drugih bandi za koje niste čuli. To je sasvim realna mogućnost.

– Ne znam ni sam – odvrati šerif kratko. – Možda su zaista neki novi ili se pak radi o dezerterima iz tvrđave Teler.

Šerif uze vođice Hanterovog konja i obrati se onome pored sebe.

– Merte... idi pošalji doktora u moju kancelariju. Dobro, dotle ću ga zatvoriti u ćeliju.

Klimnuvši glavom Doku Holideju, šerif je poveo banditovog konja prema svojoj kancelariji. Džordžijanac se lagano oslonio o jabuku sedla i obratio uredniku „Stara”.

– Treba da smestim Kejt, prijatelju. Znaš li negde pristojan pansion?

– Svakako. Pansion gospođe Taker na kraju ulice je sasvim dobar. Odmah ćeš ga prepoznati, jer je jedna od najuređenijih zgrada u gradu.

– U redu, vidimo se – dobacio je Dok i poterao konja. No, opet je morađ da zastane, jer je šerif stajao na sredini ulice i čekao ga.

– Samo još nešto, Holideje – dobacio je. – Šta ćemo sa devojkom?

– Ne razumem pitanje...

– Pa ona je banditova kći!

– To ne znači da je ista kao i njen otac.

– Ja sam uvek sedela kod kuće – dobaci Kejt žurno. – Nikada nisam išla

sa ocem i ostalima. Samo sam spremala...

– A gde ste bili kada su vam otac i brat obešeni?

– Bila sam u lovu.

Šerif je neko vreme razmišljao.

– I... niste ništa čuli ni videli? – upitao je, sumnjičavo je gledajući ispod oka.

– Tako je. Ništa.

Tviks nadlanicom obrisala usne.

– Pa, dobro, izgleda da vi zaista niste krivi što ste Šajloкова kći – progundao je. – I pošto nemam nikakvu primedbu niti izveštaj kojim bi protiv vas bila dignuta neka tužba...

– Da li je to sve, šerife? – upitao je Dok nestrpljivo.

– Da, to je sve.

Kratak pozdrav i Holidej je sa Kejt produžio niz ulicu. Dok je u prolazu „gutala” pogledom razne odevne predmete u izlozima trgovina, u njenim očima sijalo je divljenje koje je prelazilo u čuđenje. Ali kada je na jednoj od lutaka ugledala svetloružičastu haljinu, obuzelo ju je pravo oduševljenje.

Shvativši šta je u pitanju, Holidej zaustavi konja.

– Sviđa vam se? – upitao je, a onda sjahao otresajući pustinjsku prašinu sa odela i šešira. – Videćemo da li vam odgovara... – rekao je.

– Zar mislite...

– Dođite ovamo pre nego što se predomislim.

Devojci iz divljine nije trebalo reći dva puta. U tri skoka našla se pored

Doka, čvrsto ga uhvatila za mišicu i ušla u trgovinu.

Violet Šelbi, vlasnica uglednog dućana sa odećom za dame, bolje je namestila naočari i pogledala nepoznati par.

– Dobar dan – obratila im se ljubazno.

– Dobar dan, gospođo – odvratio je Dok. – Imate li negde neku odaju u kojoj bi moja mlada prijateljica mogla da proba onu ružičastu haljinu?

– Naravno, naravno.... – gospođa Šelbi se užurbala i izašla iza tezge. – Ta haljina kao da je šivena za mladu damu! To vam tvrdim! Evo, dođite ovde pozadi, devojko!

Dok je Kejt probala haljinu u stranoj prostoriji, Holidej je kroz prozor posmatrao ulicu. Neki čovek odeven u crno odelo razgovarao je sa Tviksom na trotoaru, ispred zgrade zatvora. Nešto su žučno raspravljali, a onda je čovek prišao privezištu ispred saluna „Klemansa”, uzjahao konja i čekao. Posle nekoliko minuta Tviks mu se pridružio i obojica su se uputili ka južnom izlazu iz grada.

– I kako vam se dopada, mister...

Holidej se okrenuo i pred sobom ugledao sliku i priliku ljupkosti i lepote. Bez bluze i pantalona, obučena u ovu divnu haljinu, Kejt Šajlok je izgubila i poslednju sličnost sa dečakom i blesnula devojačkom lepotom od koje mu je zastao dah. Mada u osnovi skroman, vešto skrojen model haljine bio je dovoljno dekoltovan da otkrije kao mleko belu i nežnu kožu oko njenog

vrata dok je meka tkanina preatila svaku oblinu njenog mladog tela.

– Zaista je lepa – osmehnuo se. – Samo... tu nedostaje još nekoliko sitnica.

– Kako to mislite? – začudila se Violet Šelbi.

– Pa... jedne lepe cipele sa visokim potpeticama koje nose dame i... jedan od ovih šešira...

– Mister Holideje, jeste li sigurni? – zaustila je Kejt.

– Sasvim siguran.

Pet minuta kasnije račun je bio izmiren i Holidej je pošao prema vratima sa Kejt, prelepom i blistavom u njenoj novoj odori.

– Mister Holideje... – zaustila je devojka. – Stvarno nije trebalo da...

– Sve je u redu, Kejt.

Ona se izdigla na prste, zastala i smelo ga poljubila u obraz.

– Ako ikada nešto poželite od mene, samo recite – šapnula je. – Neću oklevati da vam to učinim.

– Mislim da bi trebalo da pođemo – odvratio je Dok i tako prekinuo devojčinu izjavu zahvalnosti. Uzeo je za ruku, odvezao konje sa privežišta i sa uzdama u jednoj, a njenom šakom u drugog ruci brzo stigao do pansiona gospođe Taker.

Malo su sačekali dok se iza pulta u malom holu nije pojavila sanjiva udovica Freni Taker. Dok se brzo dogovorio sa njom o svemu i odmah platio sobu za Kejt.

– Sada ću otpratiti damu do njene...

– Dobro i neka to bude sve – prekinula ga je udovica nestrpljivo. – Ne dozvoljavam posete u mojoj kući! Dakle, soba broj šest! Evo, uzmite fenjer!

Holidej je ćutke poveo devojku do sobe, a kada su ušli unutra, sa zadovoljstvom je konstatovao da je čista i uredna.

– Sve je u redu, zar ne? Ovde ćete biti mirni.

– Da, da... Svakako. Samo, pitam se zašto to činite za mene, Dok?

On se zagonetno osmehnuo.

– Možda mislim da je u pitanju investicija koja će se isplatiti.

– Kako...? – ponovila je i tako mu se približila da ga je opio miris njene kože. Osetio je taj vreli golicavi dah koji ga je uzbuđivao i više od svega pozeleo da je prigrli uz sebe.

Izgleda da se nešto slično dešavalo i sa njom. I taman kada se činilo da će mu pasti u zagrljaj, čulo se energično kucanje na vratima.

– Da li se mlada dama dobro smestila? – pitala je Freni Taker. – A vi, mister? Rekla sam da posete nisu dozvoljene!

– Baš sam pošao gospođu Taker.

Desetak minuta kasnije Kejt je pošla u kupatilo da spere sa sebe znoj i prašinu užarene pustare. Uživajući pod mlazom mlake vode čudila se nepredviđenim životnim obrtima. Jer, samo nedelju dana pre nalazila se sama u pustinji, u banditskom skrovištu daleko od normalnog života i civilizacije, sa nikakvim izgledima za budućnost.

Morala je da sluša, kuva i služi podnoseći sve teškoće takvog života i sanjajući o nečem drugom. Odbijala je sve koji su joj prilazili, ali je znala da će jednoga dana njen otac doneti odluku i ona će bez pitanja morati da postane žena nekog bandita.

A onda su brat i otac stradali i Kejt je istinski poverovala da je izgubljena.

Ipak, desilo se nešto divnom nešto čudesno. U njenom životu pojavio se Dok Holidej kao otelotvorenje svih snova o željenom čoveku.

Sada je znala da takvog muškarca ne može imati zauvek, ali je bila spremna da učini sve kako bi bar neko vreme bio njen.

* * *

Bankar i njegova kći stajali su na verandi i očekivali gosta koji se jašući približavao. Naime, neko od građana je posle scene na glavnoj ulici odmah dotrčao do Koldvela i obavestio ga o dolasku Doka Holideja.

Melani je obradovala ova vest, ali njena radost nije dugo trajala. Dok je glasnik opisivao lepotu devojke koja je dojahala sa Džordžijancem iz pustare, Melani je osetila žestok ubod ljubomore. Koja je to devojka koja je bila Dokova saputnica nekoliko dana i noći? I šta Holidej ima sa njom?

Ipak, ljubazno je pozdravila Doka na ulazu, a onda se udaljila ostavljajući gosta da razgovara sa ocem o poslu.

Koldvel je pažljivo saslušao Dokovu priču i nekoliko puta klimnuo glavom.

– Dakle... to nije uradila Balardova banda... – mrmljao je sebi u bradu. – Hmmm... u pravu ste. Bilo bi potpuno nelogično da opljačkaju toliki novac i sa njim krenu u drugu pljačku...

– Mister Koldvele – obratio mu se Dok mirno – ne znam da li se sećate da sam vas već pitao o četvorici članova potere koji su ostali da gone bandu pošto su se ostali vratili?

– Da, sećam se – odvratio je bankar klimnuvši glavom.

– Dobro. U tom momentu nisam takvom podatku pridavao veliki značaj, ali... Sada bih voleo da saznam malo više o tim ljudima.

Koldvel zbunjeno žmirnu.

– Šta to imate na umu?

Holidej ispi piće do kraja.

– Samo neke slutnje.

Kevin Koldvel je sebi dolio još viskija.

– Tu nema baš mnogo da se kaže.

– Voleo bih da čujem i to malo.

– U redu. Tu je prvo šerif Džerom Tviks. Samo...Do vruga, mister Holideje, šta biste to hteli da znate?

– Rekli ste Tviks. Koliko dugo je on šerif u ovome gradu?

– Skoro sedam godina.

– Karakteristika verovatno besprekorna?

– Svakako.

– A kako stoji stvar sa kaubojem koji je bio u banci kada se pljačka odigrala?

– Vejd Marlo...– prisetio se Koldvel.
– Radi na jednom od rančeva južno od grada. Ne mogu ništa da vam kažem o njemu osim da....

Vrata su se lagano otvorila i Melani je ušla unutra.

– ... sem da živi u okolini već četiri godine. Došao je ovamo sa jednim dogonom stoke kao pomoćni gonič i tu i ostao. Melani, naspi mister Holideju još jednu čašicu.

Devojka je ćutke poslušala oca, otvoreno pokušavajući da uhvati Holidejev pogled. No, on se pravio da ništa ne primećuje.

– Čujte, mister Holideje – nastavio je bankar prekinuti razgovor. – Da li su ta pitanja o članovima potere zaista potrebna?

– Bojim se da bi mogla da budu.

– Sa njima je bio i jedan kockar. Zove se Džef Gordon i radi u salunu „Klemansa” oko godinu dana. Meni se nikad nije dopadao.

– Znate li odakle je došao?

Bankar slegnu ramenima.

– To niko ne zna, mister. Tip je inače vrlo vešt i za nekoliko deljenja može da vam uzme celu platu.

Melani je stajala pokraj ormarića i razočarano uzdahnula. Mislila je da će ušavši u sobu čuti od Holideja šta se između njega i devojke desilo u pustinji. Međutim, kada je shvatila o čemu njen otac i gost razgovaraju, prilično

se razočarala. To joj je bilo neinteresantno pa se diskretno udaljila.

– Četvrti član je bio verenik moje kćeri – zaključio je bankar. – Zove se Rod Šark i vlasnik je gradske štale. Mislim da je u pitanju preduzimljiv poslovni čovek koji dosta obećava.

– Rod Šark? – ponovio je Dok.

– Da. Nešto nije u redu?

– Taj Šark.... Da li se radi o mladom čoveku od oko dvadeset i pet, crne kose i očiju sa ...

– Da, to je Rod. Poznajete ga?

– Ima li on jedan mali ožiljak odmah pored desnog oka? – raspitivao se dalje Dok, mada se trudio da zvuči potpuno nehajno.

Bankar ćutke klimnu glavom.

– Mislim da znam tog čoveka, mister Koldvele. U stvari, pre dve godine sam bio u Fort Teleru. Tada je iz tvrđave pošla jedna patrola čiji je cilj bio u Vest Kriku, nekih sto kilometara prema jugu. Zadatak im je bio da uhvate grupu konjokradica. To im je uspelo u Boks kanjonu, a lupeži su se predali bez borbe. Inače, bilo ih je sedmorica – dva Navaho Indijanca, nekoliko sitnih lopova, jedan čovek koji se zvao Lejsi Šark i njegov sin Rod. Na sudu su Lejsi i ostali dobili po deset godina, a zbog mladosti i činjenice što mu je to bio prvi prestup, sudija je bio blag prema Rodu. Dobio je samo šest meseci i odmah poslat u zatvor. Nego, koliko je taj Rod Šark u gradu?

– Oko godinu dana – kazao je bankar dok mu je glas podrhtavao.

– To bi se slagalo.

– Ali, mister Holideje! – pobunio se Koldvel glasno. – To mora da je neka greška! Pa Rod je praktično član naše porodice! On je... on je...

– Može biti da se promenio – prokomentarisao je Dok mirno. – Pretpostavljam da mu je kratak boravak u zatvoru pomogao da se urazumi. Nadam se da je tako i to za njegovo dobro, mister Koldvele. Jer ako to nije slučaj i ako je Rod Šark zadržao u sebi klicu nevaljalstva svog oca, to svakako daje težinu mojim slutnjama!

– A kakve su to slutnje? – ponovo je upitao bankar.

Holidej ispi čašici do kraja.

– Na mestu gde se dogodilo vešanje našao sam tragove... I zamislite, vodili su tačno prema ovom gradu! Naravno, tragove su mogli ostaviti i neki nepoznati banditi koji su pošli ka jugu, a posle okrenuli u nekom drugom pravcu...

– Na šta vi ciljate, mister? – upita Koldvel muklo.

Dok se nevoljno nasmeši.

– Pa, gospodine Koldvele, znajte da pogled na gomilu novca može da izazove u čoveku najrazličitija osećanja i strašno ga izmeni. Budući da ste bankar, vi svakodnevno baratete sa velikim sumama novca. A zamislite četiri obična čoveka koja do tada nikada nisu videli toliki novac i odjednom se našli sa dvadeset hiljada dolara nadohvat ruke.

Na bankarevom licu ogledala se neverica.

– Vi mislite da su to učinili ljudi iz potere? – upitao je muklo.

– Kao i vi, i ja sam mislio da je to nemoguće – priznao je Dok. – Ali, hajde da razmotrimo činjenice. Šajloкова banda je bila obešena što nikada do sada nisam čuo. Naprotiv, redovno je bilo mnogo više slučajeva da su članovi potere obesili ljude koje su gonili, sve u želji da gradu odakle su uštede troškove suđenja ili dželata. Dodajte tome činjenicu da je Balardova banda koja je jedina mogla da parira Šajlokovima u to doba bila veoma daleko, čak u oblasti Brekenridža i ... doći će se do potere.

– Vi ste poludeli! – promrmlja bankar tiho.

– Pa onda je tu i trag koji vodi na jug, gotovo do samog Midlenda.

– To ništa ne dokazuje – dobaci bankar odlučno.

– Da, to je tačno. Ta činjenica sama po sebi ne dokazuje ništa, kao ni ostale kada ih gledamo same za sebe. Ali kada ih složimo po redu i uzmemo u obzir da je jedan član potere bivši kriminalac...

– Mislim da su mi iz Teksas Krika poslali pogrešnog čoveka – prekinuo ga je bankar. – Vi ste plaćeni da gonite bandite, a ne da optužujete nedužne građane.

– Ja ću biti plaćen tek ako nađem opljačkani novac, a to mi daje za pravo da pomislim na svaku mogućnost –

ispravio ga je Holidej. – Osim toga, ja ne optužujem nikoga nego vam samo saopštavam svoja razmišljanja. I da znate da me je život naučio da ono što u jednom trenutku izgleda neverovatno, u sledećem postaje sasvim realno.

– Pretpostavimo da ste u pravu – kazao je Koldvel sipajući drhtavom rukom još pića u čašu. – Pretpostavimo da su ta vaša razmišljanja čista stvarnost. Šta je onda sa novcem? U svakom slučaju, svi smo videli kada su se njih četvorica vratili u grad. Nemojte reći da su vreće sa novcem nevidljive?

– Reći ću šta mislim, samo prethodno zapamtite da su u pitanju samo nagađanja. Dakle, ako su članovi potere odlučili da novac zadrže sa sebe, onda su ga sakrili negde na putu.

Koldvel glasno uzdahnu.

– Hm... ne znam šta da mislim. Nisam zadovoljan vašim radom, ali umesto da telegrafišem u Teksas Krik i tražim zamenu ja...

– Šta se dešava, mister Koldvel?

– Ja... – zamuca on zbunjeno. – To što se tiče Šarka, to me brine... Zna- te, on i moja kćerka su vereni nekoliko meseci i uskoro će se venčati. A sada ovo...

– Mister – dobaci mu Holidej ozbiljno – možda je sve ovo jedna velika greška. Možda je Šark u zatvoru naučio lekciju i sada je pošten i častan građanin. Za sada kćerci još ništa ne spominjite.

– U redu, u redu... Ipak mislim da bi Melani trebala da bude dalje od nje- ga sve dok se ovo ne završi, odnosno, dok se razjasne sve sumnje.

– To je vaša porodična stvar.

– Holideje, šta će biti vaš sledeći potez?

– Pritajiću se i čekaću. Ako je potera krivac, onda su njeni članovi već čuli šta se desilo i verovatno su uplašeni. Oni znaju da sam otkrio da je Šajloko- va banda obešena, ali nije im poznato da li sam saznao još nešto. Zato pretpostavljam da će načiniti neki nesmotren korak.

– Naspite sebi još malo – kazao je Koldvel. – Ja idem da nađem svoju kćerku. Trebaće mi dobar izgovor kako bih je zadržao da se bar neko vreme ne viđa sa Rodom.

Bankar odlučnim korakom izađe u hodnik glasno dozivajući kćer. Bio je iskreno preplašen mogućnošću da je izabranik njegove jedinice bivši robijaš.

Pozvao je još jednom, ali se Melani nije odazvala. Onda su se vrata druge sobe otvorila i na njima se pojavila služavka.

– Zvao sam Meli... – kazao je zbunjeno. – Gde je ona, Leni?

– Mis Meli!? Oh, izašla je na ulicu... Neko vreme je bila u hodniku, a onda je gotovo istrčala na ulicu.

– Na vašem mestu, ja ne bih bio zabrinut – dobacio je Holidej stojeći na pragu. – Čak i ako je sve ovo istina,

nema nikakavog razloga da se brinete za njenu sigurnost.

– Da, da... – odvratio je Koldvel ra-sejano. – Može biti da ste u pravu... – kazao je i zabrinuto dodao. – Verovatno je otišla da se nađe sa Rodom.

– Na neki način, ja bih to i priželjkivao – odvrati Dok. – Verovatno će mu reći da smo razgovarali o članovima potere, a to će biti dovoljno da se uplaši i zajedno sa ostalima preduzme nešto nesmotreno.

* * *

Bankareva kći zastala je pored velikih dvokrilnih vrata na ulazu u štalu Roda Šarka. Bilo je to novo zdanje sagrađeno od drveta, sa velikim brojem boksova, delom za hranu i za iznajmljivanje. Jednom rečju, Rod je vodio jedan uspešan i perspektivan posao koji mu je donosio dobru nedeljnu zaradu.

Možda je baš taj njegov posao bio razlog što ju je odmah privukao. Divila se njegovoj sposobnosti i spretnosti, ali i uglađenim manirima, učtivosti i laskanju koga je bilo taman toliko da razbukta njenu žensku sujetu. Sve to, kao i evidentan poslovni uspeh, izdvojili su ga kao čoveka koga bi ona pože-lela. Ali, to nije značilo da Melani Koldvel neće uzeti u razmatranje i druge ljude! Naprotiv! To je potvrdilo njeno interesovanje za Holideja, ali i epizoda sa Edom Kolinsom, lepuškastim prodavcem oružja koji je došao u grad pre jedno tri meseca. Varnica

je sevnula pri prvom susretu i dvoje mladih počeli su tajno da se sastaju. No, idila nije trajala dugo, jer je Kolins prodavao krijumčarenu robu, pa mu je šerif naredio da se što je moguće pre izgubi iz grada. Melani je to primila veoma mirno, ali joj je pomenuta avantura pokazala da je za muškarce veoma privlačna i da ne treba mnogo kako bi bilo koga „zavrtela oko malog prsta“.

To, međutim, nije bio slučaj sa Docom Holidejem i ona je bila razočarana i ljuta. Po povratku u grad udelio joj je samo uzgredan pogled i, kako se njoj činilo, imao oči samo za Kejt Šajlok. Melani je mogla samo da naslućuje šta se između njih desilo u toku tri dana putovanja kroz divljinu. U stvari, to nije značilo da bankareva kćerka ima nekih pretenzija na Doka Holideja. Ona je nameravala da se uda za Roda i tu nije bilo nikakvih dilema. Ali, vređalo ju je što je čovek za koga se ona zainteresovala potpuno zane-mario obećanje koje je mogao da joj pročit-a u očima i to zbog sumnjivog šarma Kejt Šajlok, kćerke jednog naj-običnijeg bandita.

Ipak nije očajavala. Ako je već tako, rekla je sama sebi, i sama će zaboraviti na Doka Holideja!

– Meli! – dočeka-o ju je Rodov pozdrav. – Otkuda ti?

– Zdravo, Rode! Navratila sam da te vidim.

– Baš dobro, upravo zatvaram. Ako si raspoložena i ako imaš vremena,

mogla bi da navратиš do mene i pomogneš mi da spremim nešto za jelo.

Ljupko se nasmešila.

– Biće mi drago. Uostalom, uskoro će mi to biti stalna obaveza.

Za nekoliko minuta stigli su do njegove skromne, ali uredne kuće od pečene cigle na uglu. Čim su ušli unutra, uzeo ju je u zagrljaj i strasno poljubio.

– Oh, Meli! Kada ćeš odrediti datum venčanja?

– Uskoro, Rode, uskoro – odvratila je umiljato.

– Da znaš da žarko očekujem taj trenutak...

– I ja... Samo, htela sam da ti kažem nešto drugo. Znaš onog čoveka koji je sada kod nas i razgovara sa ocem?

– Holidej? – zapita ovaj prisećajući se članka u „Staru”.

– Da, da, taj... Znaš, on se raspitivao o poteri i pitao ko je ostao da goni Šajlobove. Kada sam ja ušla pričali su o Vejdu Marlou, a kasnije... Kasnije sam izašla u hodnik i čula sam da spominju i tvoje ime.

Rod preblede.

– A znaš li šta su to razgovarali o meni?

– Pa, nisam baš sve mogla da čujem, ali tata je govorio nešto o tome da si ti častan i ugledan građanin...

– I šta još?

– Oh, dragi... sada ne mogu da se setim – odvratila je i ozbiljno ga odmerila. – Da nisi u nekoj neprilici, Rode?

– Šta te navodi na tu pomisao?

– Ništa posebno. Samo se pitam zašto se Holidej raspitivao za poteru i zašto je pominjao tvoje ime?

On se osmehnuo i pomilovao je nežno po kosi.

– Zaboravi na to, Meli – kazao je i obgrlio devojkicu oko struka. – Znaš, nas dvoje imamo puno važnijih i lepših stvari o kojima bi mogli da razgovaramo – dodao je nežno. – Na primer, venčanje i sve što je sa tim u vezi...

Ponovo ju je zagrlio i poljubio. Kada su im se usne razdvojile, zadržao je u naručju, ali mu je pogled odlutao kroz prozor koji se nalazio tačno iza devojčinog ramena.

Trojica konjanika u sedlima nalazili su se pred vratima štale i gledali ovamo, prema kući. U trenu je uzdrhtao znajući da čekaju baš njega. Jer, to nisu bila bilo koja tri konjanika, već njegovi partneri iz potere. Bilo mu je jasno da mora da im se pridruži što pre. Ako ne odmah, onda sam mora požuriti na odredište, mesto koje znaju samo njih četvorica.

Zato je uhvatio devojkicu za ruku i pošao prema izlazu.

– Šta je, Rode?

– Setio sam se jednog važnog posla, ljubavi. Tvoje prisustvo me je nateralo da zaboravim na sve, ali...

Zadovoljno se nasmešila.

– Pa, ako je posao u pitanju...

– Jeste, ljubavi. Videćemo se kasnije.

– Videćemo se, Rode – dobacila je i sa vrata mu poslala poljubac.

Zadovoljan što devojka nije ništa posumnjala, zgrabio je opasač i prikopčao ga oko struka nervoznim pokretima.

* * *

Kasnije iste večeri, Dok je namera-
vao da poseti Adlerove, ali je pre toga
želeo da obiđe „Klemansu”. Za to je
bilo bar dva valjana razloga – hteo je
da se zna da je još u gradu i da vodi
istragu o pljački banke, a pored toga,
u salunu nije bio još od kada je napu-
stio Teksas Krik.

Posle nekoliko minuta već je stajao
naslonjen na šank i očekivao piće dok
ga je nekoliko salunskih zabavljačica
ispitivalo radoznalim pogledom. Na-
ravno, samo ih je površno odmerio,
jer nije želeo čak ni njihovu blizinu.
Iako to nije hteo ni sebi da prizna,
odnosno, i pored toga što je znao da
događaji brzo postaju uspomene koje
nestaju brzinom krugova na vodi, Ho-
lidej je osećao veliku naklonost pre-
ma Kejt. Devojka je odjednom postala
deo njegov života i bez sumnje ga je
volela. To se videlo iz svakog njenog
pokreta ili pogleda. Iako je znao da joj
ne može pružiti ljubav kakvu zaslužu-
je, obaveza mu je bila bar da je uteši,
pruži joj mir i sigurnost i obezbedi sre-
ćan život u civilizaciji. Zbog toga mu
je bio važan novac koji je trebao da
dobije, jer bi njime mogao da pomo-
gne devojci i omogući joj siguran put
u novi život.

Platio je piće i upitao barmena za
kuću Frenka Adlera.

– Njegova redakcija je u glavnoj uli-
ci, odmah pored berbernice. Inače,
pretpostavljam da je gospodin Adler
sada kod kuće koja se nalazi...

Pažljivo je saslušao momka i krenuo
ka izlazu. Nije primetio dva zlobna
oka koja su ga neprekidno posmatra-
la niti priliku obučenju u tamno koja je
ustala od kockarskog stola i krenula
za njim.

Noć je bila tamna, ali se glavna ulica
u Midlendu kupala u svetlosti. Zvuci
muzike, zajedno sa pesmom i vese-
lim žagorom dopirali su iz nekoliko
saluna i činili atmosferu na ulici pri-
lično živom. Čovek u crnom duboko je
udahnuo i obuhvatio pogledom prizor
grada u noći. Bilo je to njegovo car-
stvo, carstvo kockara koji je suvereno
vladao onim delom gradskog života
koji je počinjao sa prvim mrakom.

Dugi prsti Džefa Gordona dodirnu-
še „deringer” koji se uvek nalazio u
džepu. U igri pokera ljudi su često po-
stajali napeti, ljuti i osvetnički raspo-
loženi, pa je u tim slučajevima morao
da se maši pištolja.

Sada je video kako je silueta Doka
Holideja zamakla u mrak, baš pored
sale za igranke i dalje, ka predgrađu.
Požurio je sa njim, ne obazirući se na
grupu pijanih kaubojica koji su pevajući
i galameći prelazili iz saluna u salun.
Brzo je stigao do sale za igranke i po-
gledao ka uzanoj uličici kojom je Ho-
lidej odmicao. Hitro je pošao za njim

dok mu je kroz glavu prolazio događaj sa Šajlokovom bandom, nađeni novac koji im je na trenutak ispao i Šarkov predlog koji su ostali, na njegovo čuđenje, bez protivljenja prihvatili. Sada je ovaj prokleti Holidej počeo suviše da njuška i zato je morao da umre.

Ubrzao je korak da mu se još više približi kako bi mogao da puca ne rizikujući. Igrom slučaja, neki konj pored ograde je zarzao i Dok se munjevito okrenuo. Naravno, iskusan čovek kao što je bio on znao je da konj uvek ima razloga za frktanje. Zato se okrenuo i u mraku ugledao priliku sa ispruženom rukom. Iako nije video da prilika u ruci drži pištolj, instinktivno se bacio na zemlju. U međuvremenu Gordonov hitac je zazviždao kroz noć i zario se u drvenu ogradu oko Adle-rove kuće.

Što se Holideja tiče, on je munjevito izvukao „kolt” i otkotrljao se do stuba ograde. Pripucao je prema mestu sa kojeg je došao hitac, ali je u isto vreme krajičkom oka spazio priliku koja se povlačila prema žbunju. Sledio je još jedan hitac koji je okrznuo Džordžijanca po ruci. Naravno, to ga nije pokolebalo: ciljao je ponovo u pravcu bleska i kroz noć se prolomio zaglušujućim pucanj...

Sada su svetla u okolnim kućama počela da se pale, a neki hrabriji otvorili su prozore. U istom trenutku iza žbunja se začuo prigušen, grcajući krik, a onda se pojavila prilika Džefa Gordona koja je, spotičući se tamo

amo, besciljno krenula preko travnjaka. No, to je trajalo svega nekoliko sekundi. Ubrzo je Gordon ispustio „deringer” i skljkao se na travu kao mlitava gomila.

Holidej je za tren zastao, a onda oprezno prišao telu koje se još grčilo. Digao je pištolj sa zemlje i vrhom čizme okrenuo zgrčeno telo licem ka nebu. Sada je mogao da vidi da je napadač još uvek živ. Pogođen u grudi obilno je krvario i Dok je shvatio da se život u njemu brzo gasi.

Zato je lagano čučnuo pored njega i pogledao ga bez mržnje. Bio je to onaj isti čovek koga je video da razgovara sa šerifom Tviksom pred njegovom kancelarijom. Tanki dugački prsti, crno odelo, mali pištolj... Sve je jasno ukazivalo na njegovu profesiju. Bio je to pravi profesionalni kockar.

– Ti si Gordon, je li tako? – kazao je Dok.

Kockar lagano klimnu glavom.

Holidej mu je raskopčao sako i košulju kako bi mu bar malo olakšao muke.

– Sa tobom je svršeno, Gordone – kazao je tiho. – Laži sada nemaju nikakvog smisla, znaš i sam...

Gordon je zastenjaio i sklopio oči. Znao je da je to istina. Osećao je kuršum duboko u svojim grudima kao bolnu užarenu kuglicu.

– Gordone, čuješ li me?

Kockar je bez reči klimnuo glavom.

– Gordone, reci mi šta se odigralo u pustinji?

Džef Gordon je netremice žurio u Džordžijanca, ali je video samo tamne obrise.

– Vi ste pohvatali Šajlokovu bandu? – pitao je Holidej umesto njega, trudeći se da bude što blaži.

– Da... mi... mi smo ih.... obesili...

– A šta je sa novcem?

– Holideje... – zakrkljao je ranjenik gušajući se. – Mi... mi nismo namera-vali... kunem ti se bogom. Prvo je... Šark... on i Tviks... nagovorili su ... mene i Marloa... I novac je kriv! Oh... tamo je... to je tako mnogo novca...

Reči su mu zamrle u grlu, a tamne senke su mu polako obuzimale čula. Kao i većina kockara Gordon nikada nije bio religiozan Ali sada, osećajući hladnu ruku smrti očajnički je priželjkivao da olakša savest i pronade večni mir.

– A novac? Gde je novac?

– Novac... sakrili smo ga na ... na povratku kući i to... severno od...

– Gde, Gordone? – zapitao je Holidej.

Ali, Džef Gordon nije mogao da ga čuje. Njegova duša kliznula je u tamu večnosti.

Holidej se okrenuo i ugledao čoveka sa lampom u ruci.

– Džef Gordon – konstatovao je debeljuškasti berberin.

I drugi su lagano izlazili iz kuća i prilazili kako bi izbliza proverili rezultat oružanog sukoba.

I Grejs Adler se pridružila posmatračima i istog trenutka prepoznala prijatelja.

– Holideje! – izustila je uplašeno. – Pa vi ste ranjeni!

– To je samo ogrebotina, Grejs – odvratio je Dok stisnuvši ruku. – Za nekoliko minuta ću doći da me previjete – dodao je, a onda se uspravio i pogledom obuhvatio okupljenu gomilu.

– On je prvi opalio – saopštio je kratko. – Imao je kod sebe ovaj mali „d-ringer”.

– Nije potrebno proveravati Holidejevu priču – dobaci jedan mladić. – Mi koji smo sedeli sa Gordonom za istim stolom, znamo da je hulja kojoj nije problem pucati čoveku u leđa.

– A zašto je hteo da vas ubije? – upita berberin.

Dok pogleda okupljene ljude. Naravno, bio je ubeđen da u ovom trenutku ne može da pominje Gordonovo priznanje, niti da saopštava bilo šta vezano za svoja otkrića. Zato je jedva čujno uzdahnio i slegnuo ramenima.

– Ne znam, ali pretpostavljam da je pljačka glavni...

Nije stigao da završi rečenicu jer su, proguravši se kroz gomilu, pred njim iskrsnuli šerif Tviks i Rod Šark.

– Mogao sam da pretpostavim da ste vi umešani u tako nešto, Holideje – dobacio je čuvar zakona i kiselo se osmehnuo. – Došli ste ovamo ovenčani slavom i priveli jednog ucenjenog bandita. Dobro, to nije mala stvar, ali ne treba da mislite kako možete raditi sve što vam se sviđa.

– Ovaj čovek me je napao iz zasede.

– To je vaša priča. Ali, znate, ja sam ovde šerif već sedam godina i za to vreme sam naučio da svaki događaj treba posmatrati sa više strana. I zato nemojte misliti da vam verujem.

– To što je mister Holidej rekao je tačno – potvrdila je Grejs Adler. – Svi smo sasvim jasno čuli prvi pucanj koji se zario u našu ogradu.

– Možda je Holidej ispalio taj pucanj – nije odustajao šerif.

– To je vrlo lako utvrditi – dobacio je Mering. – Brzo ćemo izvaditi kuršum iz ograde i videti o čemu se radi. Svi znamo koje oružje je nosio Gordon, a vidimo šta ima mister Holidej.

Ne čekajući da im neko naredi, nekoliko kauboja je prišlo sa fenjerima i počelo pretraživati ogradu.

– Da li je Gordon odmah izdahnuo? – upitao je šerif Tviks.

– Nije – dobacio je berberin. – Bio je još kratko vreme živ, ali to se brzo završilo.

Šerif i Šark se značajno pogledaše. Za trenutak je zavládalo muklo, duboko ćutanje.

Ćuvar zakona odmeri Holideja.

– Rekao vam je nešto važno? – upitao je tiho.

– Ništa što sam mogao da razumem – sлага ovaj glatko. – Ćini mi se da je pominjao ime neke žene... pretpostavljam da je u pitanju majka...

– Ili je u reć o njegovoj devojci Seli... – dobacio je jedan mršavko, očigledno neki od Gordonovih partnera u igri.

– Može biti – tobože se složio Holidej. – Oh, pa to je bilo samo nerazgovetno krćanje...

Šerifovo lice bilo je mirno i potpuno bezizražajno. Verovao je da Dok govori istinu i mogao odlično da se kontroliše. Međutim, to nije bio slučaj sa Šarkom koji se vrpeljio i uzdisao pokazujući očigledne znakove nervoze.

– Šerife! – povikao je jedan od mladića koji su pretraživali ogradu. – Našli smo zrno!

Ljudi su zažagorili i sakupili se oko njih. Spretni prsti nekog mršavka koji je odlično rukovao nožem izvadili su kuršum. – To je sasvim malo zrno – dobacio je berberin osmatrajući ga sa svih strana. – Znaći, Gordon je prvi pucao – dodao je i pružio kuršum ostalima kako bi dobro osmotrili i uverili se.

– Izgleda da ste govorili istinu – rekao je šerif muklo i naredio ljudima da odnesu Gordonovo telo u mrtvačnicu. – Sve je gotovo i možete se razići – dodao je.

Ljudi su počeli da se vraćaju kućama ili u salun.

Grejs Adler je uzela Doka za ruku i tiho rekla.

– A sada hajdemo da vam previjem ranu.

– Nemam ništa protiv. Ja sam i pošao ka vama kada me je ovaj tip napao iz mraka – složio se Holidej. – Gde je Frenk?

– Otišao je da intervjuiše jednog rančera još pre više od sat vremena.

Znate, on sada sprema seriju članaka o posledicama suše.

– Imam jednu veoma interesantnu priču za njega. Doduše, ta priča nije za novine, ali sam ubeđen da će ga interesovati.

Grejs otvori vrata i propusti ga da uđe ispred nje.

– Da li je to nešto o opljačkanom novcu?

– Pa... moglo bi se tako reći.

– Mislim da će Frenk svratiti u redakciju da odmah napiše tekst – kazala je njegova supruga poslujući po kuhinji. – Evo imam zagrejjane vode – dodala je sedajući pored Doka i zavrćući mu rukav. – U pravu ste. Rana je površinska, ali je ipak treba očistiti.

Dok mu je simpatična Grejs čistila ranu, pričali su o starim dobrim vremenima. Posle pažljivog čišćenja, žena Frenka Adlera mu je stavila zavoj i sve je bilo gotovo.

– Da li bar naslućujete zašto vas je napala ova kockarska protuva? – upitala je Grejs brižno.

– Mislim da znam, Grejs, mislim da znam. Ali, neka za sada to ostane tajna i neka za sve važi ono što sam zvanično izjavio. Kasnije ćemo već videti – dodao je i pošao prema vratima. – Hvala vam puno što ste mi previli ruku.

Grejs Adler je blagonaklono klimnula glavom. Ljubazno je pozdravila Holideja, a onda prišla prozoru i gledala kako se njegova vitka prilika udaljava polumračnom ulicom.

* * *

Dvojica starih poznanika sedeli su jedan naspram drugog i pušili. Holidej dugačku „havanu“, a Adler svoju omiljenu cigaretu. Vitak, visok, simpatičnog lica i kose prošarane sedim vlasima, Adler je sedeo za masivnim pisaćim stolom pretrpanim papirima.

– Slučajno si me našao ovde, Dok. Bio sam na jednom ranču pa sam svratio da napišem tekst.

– Znam, Grejs mi je rekla.

– Bio si kod nas?

– Da. Krenuo sam da vas posetim i nešto ti ispričam. Nego, posle ćemo o tome. Došao sama da te zamolim da mi učiniš jednu uslugu, Frenk. Moram odmah da ti kažem da ta usluga nema veze sa tvojim novinarskim poslom.

– Samo reci. Učiniću za tebe sve osim ubistva. Znam da ono što radiš ne može biti suprotno mojim shvatanjima o pravdi i moralu.

Holidej se kratko osmehnuo.

– Hvala ti što me toliko ceniš.

Adler lagano otpuhnu dim.

– A šta želiš da uradim?

Dok uzdahnu i počeo da priča. Rekao mu je sve o svojim sumnjama, susretu sa Kejt, hvatanju čoveka iz Balardove bande, sve jačoj sumnji u poteru i na kraju napomenuo da je Gordon na samrti potvrdio da su oni, odnosno ljudi iz potere, povešali Šajlokovu i uzeli ukradeni novac.

– Shvatam tešku situaciju u kojoj si se našao – promrmljao je Adler po-

sle kraćeg ćutanja. – Naravno da ne možeš da optužiš gradskog šerifa za pljačku na osnovu izjave jednog kockara koji više nije među živima...

– Tako je – složio se Holidej. – Ali ipak postoji način.... Zato sam i došao kod tebe, prijatelju. Znaš, u ovom momentu Tviks i ostali su se pritajili. Pokušali su da me ubiju, to im nije pošlo za rukom i sada čekaju. Znaju da smo im na tragu, ali ne slute koliko znam. Isto tako, savršeno su svesni toga da nemam dokaza i da nikako neću moći da ih optužim ukoliko sami ne priznaju šta su uradili. Čak i kada bih našao novac to ne bi ništa značilo, jer ne bih mogao da dokažem čiji je. Ipak postoji način, a to je... kada bi ja i još neki svedok videli jednoga ili pak sve njih kad odlaze da pokupe sakriveni novac. To bi bio dokaz da su upravo oni ti koji su ga sakrili. Iz toga bi se onda lako izvukao zaključak i za sve ostalo.

– Ali, sam si rekao da su se pritajili i da sigurno neće ništa preduzimati! – dobacio je Frenk Adler.

– Naravno da neće – složio se Dok. – Osim u jednom slučaju... Ako se budu uplašili da mogu da izgube novac! Onda bi sigurno pohitali da ga uzmu.

– A da li se tako nešto može desiti?

– Možemo udesiti da do toga dođe.

– Kako misliš to da postigneš?

– Nije neizvodljivo, ali mi treba tvoja pomoć. Pomišljao sam na Koldvela i onda shvatio da ne mogu u potpunosti

da se oslonim na njega. Ostaješ mi jedino i samo ti.

– U redu.

– Samo te upozoravam da je deo tog plana zasnovan na prevari.

Adler odmahnu rukom.

– Već sam pristao i ne odustajem. Dakle, kaži mi prijatelju.

Holidej za trenutak zastade,

– Treba da kidnapujemo Roda Šarka.

– Zar? Baš Šarka? Šta misliš time da postigneš?

– Već sam ti rekao kako bi sada bilo najvažnije da oni pomisle da su u opasnosti. Osim toga, slučaj sa Gordonom pokazao mi je da je Šark razdražljiviji i slabiji od svih. Zato bih da krenemo od njega pošto sam procenio da je baš on slaba karika u celom nizu. A ti znaš i sam; ako ode jedna veza, sve se pomera i urušava...

– To je tačno, ali mi još uvek nije jasno...

– Evo slušaj – ako otmemo Šarka i sklonimo ga na sigurno mesto, Tviks će pomisliti da ga je izdala hrabrost i da je pobegao iz grada. Naravno, niko ne beži bez novca ako mu je on pri ruci, tako da će naš šerif biti ubeđen da Šark pokušava da uzme pare i pobjegne. Neće se ustručavati da poveruje u tako nešto, jer zna da se ovaj ne libi takvih stvari. Osim toga, ideja da prisvoje opljačkani novac potekla je od samog Šarka!

– Hm... zvuči logično – složio se Adler.

– Dakle, kada Tviks poveruje u to, možeš li pretpostaviti šta će učiniti? Odnosno, šta bi ti učinio da si na njegovom mestu?

– Pošao bih da proverim da li je novac na istom mestu...

– Da, Frenk, da... To će učiniti i on. Kada se to desi, jedino što treba je da ga neopaženo pratimo pa će nas odvesti do mesta gde ga kriju. Onda ćemo ga skleptati.

Frenk se zamisli.

– Tu nedostaju dve sitnice.

– Znam – odgovori Dok mirno. – Jedno je dovoljno autoritativan svedok koji će biti prisutan kada Tviks dođe da uzme novac... Za to ne brini, pošto ću se postarati da bankar Koldvel preuzme tu ulogu. Na kraju krajeva, novac koji je nestao bio je njemu poveren.

– A druga?

– Otmica Džeka Šarka koju sam pomenio. Tu ćeš ti imati glavnu ulogu.

– Ali ja... – uzvrpoljio se Adler. – Znaš da ja nisam vičan takvim stvarima. Šta će biti ako nešto zabrljam?

– Nećeš, ne brini se. Evo, saslušaj šta sam smislio.

Tihim, odmerenim glasom kao da priča davno doživljenu pustolovinu, Holidej je svom prijatelju izložio plan kako da prevare Roda Šarka. Iako je neprestano sumnjičavo vrteo glavom, Adler je na kraju pristao.

– Kako ti se čini? – zapitao je Dok.

Adler zatrepta.

– Nadam se da neću ništa upropastiti... – kazao je, a onda stisnuo pesnice i sjajnim očima odmerio cenjenog prijatelja. – Ne, bogami, neću ništa zabrljati... Želim da ovaj grad bude čist od šljama i hoću da pomognem u njegovom čišćenju.

Dvojica prijatelja su se ozbiljno pogledali i jedan drugom stisnuli ruku. Adler je ugasio svetlo u redakciji i odškrinuvši sporedna vrata provirio napolje. Pošto je video da je sve mirno, dao je znak Holideju pa su se obojica polako izašli na glavnu ulicu. Bila je već ponoć i napolju nije bilo nikoga mada su zvuci muzike iz saluna jasno govorili da se ljudi još uvek zabavljaju. „Klemansa” i druga dva saluna brzo su ostala za njima i uskoro su utonuli u mrak. Birajući sporedne ulice i senke nastrešnica, posle jedno desetak minuta stigli su do Šarkove kuće. Obradovali su se kada su videli da je jedan prozor još uvek osvetljen što je značilo da Rod Šark ne spava.

– A šta ako je devojka tu? – upitao je Adler.

– Ne, to nije moguće. Otac pazi na njen dobar glas. Hajde sada, pođi i pokucaj!

Adler je pošao pošljunčanom stazom i pokucao na ulazna vrata. Iznutra se odmah odazvao grub Šarkov glas

– Ko je?

– Adler. Hitno mi je potreban jedan jednopreg!

– Zar u ovo doba noći, čoveče? Pa znaš li ti koliko je sati?

– Znam, ali novinarski posao je takav da ne trpi odlaganje. Dakle, hoćeš li mi pomoći ili nećeš?

– Tamo je Rouli – čuo se iznutra ljutit glas. – Nije bilo potrebe da dolaziš ovamo.

– Bio sam tamo i nema ga. Zato sam i došao čak ovamo...

– Evo me – odvratio je Šark stavljajući šešir na glavu. – Kada sutra izribam onu pijanu mešinu neće mi više...

Zastao je usred rečenice, jer je primetio siluetu koja je izronila iz mraka. Hteo je da vikne, jer nije imao vremena da se maši pištolja, ali sve je bilo kasno. Cev Holidejevog „lin-kolna” lupila ga je po glavi i samo je zakolutao očima. Dok ga je prihvatio na ruke i prebacivši ga preko ramena, odneo još dublje u dvorište.

– A sada pođi do Roulija i dovezi jed-nopreg – reče Dok Frenku. – Suviše je težak za nošenje.

Pola časa kasnije, spetljan kao kobasica i dobro začepljenih usta, Šark je sedeo na podu pomoćne prostorije u redakciji „Midlend Stara”. Vezan za jedan stub, on je besno kolutao očima i mumlao pokušavajući da se oslobodi. Međutim, kada je prepoznao Holideja, iznenada se umirio i oči mu je zamaglila senka straha.

– Pružiću ti šansu da se spaseš vešala – kazao je Dok unoseći mu se u lice. – Inače, ja znam sve. Ako priznaš krivicu i pristaneš da svedočiš na sudu, zauzeću se za tebe. Ne obećavam ništa, ali pokušaću. Šta kažeš?

Šark besno zakoluta očima i odmahnu glavom.

– Ne pristaješ? Dobro. Videćemo šta će tvoji ortaci uraditi kada čuju da si nestao. Ja već naslućujem šta će pomisliti i šta će preduzeti. A kada se sve završi, neće ti se pružiti šansa da se izvučeš. Adios!

Pre nego što je napustio kancelariju, Holidej dobaci Adleru.

– Dobro ga čuvaj i pravi se da ništa ne znaš. Ostalo prepusti meni – dodao je i kroz sporedan izlaz izašao u noć.

* * *

Poodmaklo, blago jutro nagoveštavalo je prijatan dan. Dok Holidej je lagano izašao uz saluna i uputio se prema kući bankara Koldvela. Pre toga je dugo sedeo pored prozora, pušio i posmatrao šta se događa na ulici. Video je Melani Koldvel koja se uputila ka donjem delu grada i posle petnaestak minuta vratila nazad trčućim korakom. Po izrazu njenog lica odlučio je da treba da pođe, odnosno, da je vreme da stupi u akciju.

Približavajući se bankarevoj kući, ugledao je debeljuškastog Koldvela kako nervozno šeta vrtom iz kojeg se širio miris cveća. Ugledavši ga, domaćin mu je pošao u susret.

– Oh, dobro je što ste navratili! Iona-ko sam nameravao da vas potražim...

– Zbog noćasnijeg događaja sa Gordonom? – upita Dok praveći se nevešt.

– Ne, ne zbog Gordona, mister! Desilo se nešto drugo!

– Zar? A šta je u pitanju, gospodine?

– Nestao je Rod Šark... Zamislite, nema ga nigde u gradu. Moja kći je, kao i obično, otišla da se sa njim sastane, ali nigde ga nije bilo. Kuću je našla praznu i nezaključanu, a momak koji radi u štali kazao je da se jutros nije pojavio na poslu... Ja... zaista ne razumem šta bi to moglo da znači.

Holidej se blago osmehnu.

– Verovatno je pobegao... A znam i zašto.

– Pobegao?! – zinuo je Koldvel zaprepašćeno. – Jeste li sigurni? Oh, bože... to će uništiti Melani!

Holidejevo lice ostalo je bezizražajno.

– U to sumnjam, ali čak i ako je tako, to je još uvek bolje od onoga što je moglo da joj se desi – prokomentarisao je, a onda laganim pokretom izvadio cigaru iz pozlaćene tabakere. – Mister Koldvele – nastavio je otpuhnuvši dim – treba da budemo razumni i pogledamo istini u oči. Sada je sasvim izvesno da je vaš budući zet zločinac, a da su to isto i ostali članovi potere. To mi je sam Gordon priznao na samrti.

Koldvel očajnički lupi pesnicom o ogradu.

– Pa šta da radimo? – upitao je.

– Iskoristimo ono što nam sudbina šalje. To će možda biti način da ih pohvatamo... sa dokazima. Ali za to bi bilo potrebno da alarmirate šerifa.

– Kako?

– Obavestićete ga da je Šark nestao. Najprirodnije je da to učinite vi, pošto je vaša kćerka njegova verenica.

Tako ćemo Tviksa naterati da stupi u akciju. Mislim da će oni odjahati do mesta gde su sakrili novac, a ja ću ih pratiti.

– Da to ne bude opasno?

– Trudiću se da budem diskretan, a kada im priđem, paziću da mi budu na nišanu. No, za taj deo trebaće mi svedok, neki ugledan čovek koga svi poštuju. U suprotnom, može se desiti da protiv sebe imam reč članova potere, od kojih je jedan šerif... A ja treba da obavim svoj zadatak, to jest, da vratim opljačkani novac i privedem zločince pravdi.

– A ta ugledna i poštovana osoba...

– bi trebalo da budete vi, Koldvele – dopuni ga Holidej. – Ostaćete van domašaja njihovih pogleda za slučaj da dođe do pucnjave.

Koldvel odmahnu glavom.

– Ne, ne, biću naoružan i jahaću zajedno sa vama, Holideje. Znae, u prvom trenutku se nisam složio sa vašim sumnjama, da, da... Ali sada, kada ste mi sve dokazali, bez rezerve sam uz vas. Ne zaboravite da je moja banka opljačkana.

– Dobro, mister Koldvele, budite spremni. Svратиću do vas čim Tviks krene iz grada, ukoliko postupi onako kako ja predviđam. Dogle ne treba da nas vidi zajedno, jer može nešto da posumnja.

– U redu. I još nešto, mister Holideje.

– Da?

– Ne treba da brinete da će Melani ovo saznati. Bez obzira kako se sve

ovo završi, ona sutra odlazi prvom jutarnjom diližansom. To sam odlučio i pre nego što ste mi ovo ispričali. Osim toga, dosta sam razmišljao i o Rodu Šarku i došao do zaključka da je tačna ona o vuku koji menja dlaku, ali ćud nikada... Bolje da realno sagledam stvari nego da dozvolim da mi se kćerka uda za konjokradicu.

– I ne samo to, mister. On će sada biti optužen i za ubistvo.

– Da, da... Zaista teška situacija. Znate, mister Holideje, smrt moje supruge bila je tragična za sve nas. Nedostajala je svima, a najviše mojoj kćerki koja je odrasla bez majčinih saveta i tople ženske ljubavi. Ali ona ima tetku u Brekenridžu i mala promena mesta i društva će joj dobro činiti.

– A ona?

– Još joj nisam sve rekao, pošto se sve tako brzo odvija. No, ne sumnjam da će me poslušati i otputovati.

– U redu, Koldvele. Dakle, dogovorili smo se. Vi ćete obavestiti šerifa i čekati me ovde sa osedlanim konjem. I pazite da ne napravite neku grešku. Tviks nije nimalo naivan.

Koldvel je klimnuo glavom i uzeo šešir sa čiviluka na terasi. Njih dvojica su zatim izašli na ulicu i krenuli u različitim pravcima.

Dok je za trenutak zastao i pogledao bankara koji je odmicao brzim korakom. Nadao se da li će mu plan uspeti.

Za tako nešto trebalo mu je samo malo sreće.

* * *

Šerifov zamenik Sani Vilbi vratio je nazad prazan poslužavnik i stavio ga na pisaći sto.

– Kako je Hanter? – promumlao je Tviks odlažući svoj „stetson” i brišući čelo.

– Rame mu je loše i jako malo priča.

Džerom Tviks je znao da je to tačno. I sam je dva puta pokušao da izvuče nešto više od bandita, ali bez uspeha. U stvari, Kejsi Hanter je bio težak bolesnik, a dani jahanja kroz pustinju samo su pogoršali njegovo stanje. Biće potrebno još dosta vremena dok ne bude sposoban za neku priču i saradnju.

– A šta je sa ostalima?

– Brenton je gladan, Frenk Kolbert više da je nevin i da mu je sve namešteno...

– Da, da! Iste stare priče... Ostalo mi nemoj ni govoriti! Sve znam!

Tviks je pogledao kroz prozor. Bilo je devet i trideset ujutro i Midlend je živeo svoj jutarnji život. Namrštio se kada je ugledao Kevina Koldvela koji se žurnim korakom približavao kancelariji.

Već sledećeg trenutka bankar je ušao bez kucanja. Bio je zadihan, ali je u jednom trenu uspeo da izusti.

– Šerife... Moram hitno da razgovaram sa vama! Nasamo...!

Tviksu se nije dopao dramatičan ton njegovog glasa, ali sada nije imao strpljenja da se prepire. Zato je klimnuo glavom i dobacio svom pomoćniku.

– Mislim da bi sada mogao da odeš do Leborna, Sani. Rekao si da...

– Svakako, šerife! – dobaci mladić u trenu shvativši situaciju.

Za to vreme bankar se nervozno igrao zlatnim lancem svoga sata, jedva čekajući da pomoćnik šerifa napusti prostoriju. Kada su se vrata za njim najzad zatvorila, Tviks ironično dobaci.

– Pa, mister Koldvele, recite o čemu se radi? Šta je to tako hitno i tajno što vas dovodi ovamo?

– Samo polako, Tvikse – odvrati bankar dižući ruku. – I prvo zatvorite vrata odeljenja sa ćelijama. Stvar je vrlo delikatna.

Na šerifovom licu videlo se negodovanje, ali je ipak poslušao.

– Toliko delikatna da niko ne sme da čuje? – dobacio je, zatvorio vrata i ponovo seo za sto. – Dakle?

– Šerife, Šark je nestao! – izustio je bankar kratko.

– Šark? Nestao? – ponovi Tviks osećajući kako mu se ledena grudva diže iz želuca prema grlu.

– Da, nestao – potvrdi Koldvel. – Nema ga u kući niti u štali...

– Možda je otišao negde poslom?

– Malo verovatno, jer bi rekao Melani šta smeru. Osim toga, nije se javio ni momku u štali.

Šerif preblede i skupi ruke u pesnice.

– Sve u svemu, to mi se nimalo ne sviđa – nastavi Koldvel zabrinuto. – Noćas je nastradao Gordon, a sada nema Šarka.

Tviks je ćutao. Raspinjala ga je sumnja, ali to nije smeo da pokaže pred ovim dosadnim debeljkom. Šta ako se Šark uplašio i pobegao? Da li je cela stvar propala? Ćutao je još nekoliko trenutaka nastojeći da se smiri.

– Mister Koldvele – rekao je najzad. – Krađe, ubistva, nestanci i slično spadaju u moju nadležnost. Zato pođite mirno kući i pustite me da radim svoj posao.

Rekavši to, Tviks je zgrabio pušku i prošavši pored zabezeknutog Koldvela, izleteo napolje uputivši se prema štali. Ako se Šark zaista uplašio i pobegao, to može značiti samo jedno: da će otići u skrovište i uzeti novac! I to ne samo svoj deo, već verovatno i deo svojih saučesnika. Prokletnik! Ako to već nije učinio trebalo bi uraditi sve i sprečiti ga u tome...

– Prokleti Šark... – mrmljao je Tviks ljutito. – Ako ga uhvatim, razapeću ga na kaktus!

Desetak minuta kasnije, pošto mu je momak u štali potvrdio da gazda nije dolazio, ali mu je konj neobjašnjivo nestao iz korala, a nakon što su mu Šarkovi susedi kazali da nisu videli ništa sumnjivo, Tviks je pojurio svog konja i pojahao ka izlazu iz grada kao da su mu za vratom svi đavoli pakla.

* * *

Sa svog mesta na balkonu iznad banke Holidej je posmatrao konjanika koji je velikom brzinom napuštao grad.

– Uputio se prema preriji – uzviknuo je Koldvel. – Mora biti da je pošao da nađe Marloa.

– Naravno, pošto će mu ortak biti potreban. Idemo za njim! – kazao je Dok.

Hitro su sišli niz gvozdene stepenice koje su vodile pravo u sporednu ulicu i uzjahali već spremne i osedlane konje. Iako je Tviks već stigao do predgrađa, Dok nije žurio skrenuvši pažnju bankaru kako je za sada dovoljno da budu na pristojnoj udaljenosti. Sada je bilo važno da šerif ne primeti da ga neko prati, inače će posumnjati da je u pitanju klopka.

Posle nekog vremena približili su se ranču i ostali sakriveni iza velikog grebena. Odatle su mogli dobro da vide Tviksa koji se zaustavio pred kapijom i nešto razgovarao sa jednim kaubojem. Nakon nekoliko minuta čekanja pridružio mu se drugi i obojica su krenuli u pravcu Midlenda.

– Ostaćemo ovde da vidimo kojim putem će krenuti u pustinju – dobacio je Dok Koldvelu. – Kada to budemo znali, biće lako da sledimo trag.

Verovatno zbog toga što su želeli da izbegnu grad, dvojica konjanika su neposredno ispred Midlenda skrenuli na istok i odatle se uputili prema granici pustinje. Kada se oblak prašine udaljio krećući se prema pustoј ravnici,

Holidej je dao znak svom saputniku i obojica su pojahali prema prolazu.

Trag je bio veoma jasan – izrovana linija peska pružala se na zapad, ka jednom grebenu neobičnog oblika, karakterističnom za ovakvu divljinu.

Holidej je terao konja laganim kasom pored linije traga, posmatrajući teren ispred njih, ne bi li ugledao oblaćak prašine podignut konjskim kopitima. Ali nije mogao ništa da vidi. To mu je odgovaralo. Naime, želeo je da oni koje prate izvesno vreme budu daleko ispred njih, tako da primete prašinu koji oni sami dižu. Posle, kada budu blizu skrivenog plena, ništa više neće biti važno. Tviks i njegov kompanjon biće zauzeti brigom za hiljade dolara i neće misliti ni na šta drugo.

Nastavili su napred. Posle nekih desetak minuta ugledali su mali pramćak prašine koji se uzdizao ispred njih. Istoga trenutka Holidej je zategao vođice i zaklonivši oči od bleska sunca, žmirkajući osmotrio predeo pred sobom.

– Idu pravo prema kanjonu. Čim budu zašli iza onog grebena poći ćemo za njima.

Sačekali su dok se oblaćak prašine lagano, ali sigurno približio ulasku u kanjon. Koldvelu se to učinilo kao večnost budući da je rastojanje bilo veće nego što je njegovo nevešto oko uspelo da proceni.

Najzad je Dok dao znak da pođu.

Posle pola časa oba konjanika stigla su do razjapljenih čeljusti kanjona.

Dalji trag se spuštao prema kamenitom centru idući niz jednu uzanu pukotinu. Jahali su veoma oprezno, svesni da iza svake krivine mogu naići na Tviksa i ostale.

Međutim, kraj njihovog puta došao je sasvim iznenada.

Tek što je zašao iza oštre stene, Holidej je ispod jednog kamenog ispusta, jedva desetak metara daleko, ugledao dva konja. Taj ispust je bio deo širokog zupčastog grebena koji se dizao iz peska i utapao u zid pukotine.

Dok je munjevito kliznuo iz sedla i priljubio se uz stenu.

Dalje, tamo malo više na grebenu, čuo je glasove i ugledao članove bivše potere. Nalazili su se na ulazu u jednu pećinu odakle su žurno odbacivali manje stene i kamenje.

Bilo je to savršeno mesto za skrivanje novca opljačkanog u banci u Midlendu.

Dok se povukao nazad do bankara.

– Vi ostanite ovde, mister Koldvele – naredio mu je. – Ja ću se popeti na stenu iznad njih.

Koldvel je sumnjičavo odmerio strmu liticu.

Pre nego što je uspeo bilo šta da kaže, Dok ga je preduhitrio.

– Ako pokušaju da pobegnu, ispalite hitac iznad glava njihovih konja. To će uplašiti životinje i onemogućiti lupeže da pobegnu.

Bankar je izvadio revolver i proverio da li je pun.

– Ko zna kada sam poslednji put ispalio metak iz ovoga – progundao je.

Dok odmahnu rukom.

– Možda nećete ni morati – kazao je, izvukao pušku iz futrole i pripremio se da pretrči rastojanje koje ga je delilo od podnožja litice. Za svaki slučaj je bacio pogled prema onima gore. No, oni su bili suviše zauzeti svojim poslom da bi motrili na podnožje kanjona.

Nekoliko sekundi je sve bilo mirno i tiho, a onda je Holidej potrčao preko brisanog prostora i zaklonio se ispod jednog kamenog ispusta. Oprezno je stao na prvi minijturni stepenik i dohvativši prstima sledeći ispust, povukao se naviše, a onda sa naporom nastavio dalje. Dva puta se zamalo nije okliznuo, ali je ipak uspeo da se održi. Napredovao je korak po korak i konačno se uspuzao na uzan vrh iznad ulaza u pećinu. U jednom trenutku slučajno je vrhom „vinčesterke” zagrebao stenu.

Istoga trena glasovi su zamrli.

– Šta je to? – upitao je Tviks.

– I meni se učinilo da sam nešto čuo – složio se Marlo. – Možda je neki gušter skotrljao komad kamena.

– Nije mi tako delovalo – prokomentarisao je Tviks muklo.

– Ne budi tako nervozan. Čega se plašiš?

– Pa... ima nešto što mi se u celoj ovoj priči ne uklapa – odvratio je Tviks. – Ako je Šark pošao pre nas, mora da je ovde. A vidiš da nema ni-

koga. Osim toga, nigde nismo naišli na njegov trag.

– Možda nije ni nameravao da dođe ovamo – primetio je Marlo.

– Nemoguće! Kako bi pobegao bez novca? Ne, to ne ide... Vejde, ako...

Santimetar po santimetar, Dok je polako nameštao cev puške preko ivice kako bi namestio najbolji i najtačniji nišan. Ljudi ispod njega stajali su ispred delimično otvorenog ulaza pećine i posmatrali naslagane vrećice novca koje je mogao i sam da vidi.

– Da se niste makli! – povikao je iznenada i ova oštra komanda je kao nož presekla tišinu. – Ti, Tvikse, stani pored litice sa rukama uvis!

Šerif se ispravio i lica zgrčenog od mržnje koraknuo prema steni.

– Ti si to, dakle, smislio... Ti si nas namagarčio i uvukao u klopku... – zarežao je besno. – Trebalo je da se setim da nešto nije u redu čim nismo naišli na Šarkov trag.

– Trebalo je da se setiš, ali nisi – dobacio je Dok mirno. – No, svejedno bi se na kraju sve otkrilo. Takva je logika zločina i ti to dobro znaš, zar ne, Tvikse?

– Šta si uradio sa Šarkom, prokletniče? – viknu šerif. – Sigurno si ga ubio!

– Šta ti pada na pamet? Pa, to nije moj metod rada. Što se tiče Šarka, on leži spetljan i zatvoren i čeka suđenje.

– Holideje... – počeo Tviks polako i odmeri Džordžijanca. – Ovde ima dovoljno novca za sve nas. Gordon je

mrtav i ti uzmi njegov deo! Evo, možeš uzeti i ono što pripada Šarku...

Holidej se glasno nasmeja.

– Nema pogađanja, drugar! Baš ni kakvog, samo da znaš!

– Ali... kakva je tvoja korist od svega ovoga? – nije odustajao Tviks. – Bedna hiljadarka, a možda i dve. Zato budi pametan, Holideje! Možeš odavde otići sa deset hiljada u džepu, znaš li to? I niko nikada neće saznati.

– Osim mister Koldvela – dobacio je Dok. – Inače, on nas gleda sa dna jaruge.

– Jedan kuršum će ga srediti – šapnuo je šerif. – Hajde, Holideje... Budi pametan i iskoristi šansu...

– Već sam rekao da nema pogađanja – odvrati Dok i okrete se prema Marlou.

– Skidaj opasač! – naredio je.

Marlo je ispod oka pogledao u šerifa čije je lice postalo nekako pepeljasto i tvrdo. Takođe je pomislio šta će se desiti kada se vrati u Midlend. Šta će kazati njegov gazda, kauboiji i drugovi...?

– Ubij ga – promrmljao je Tviks brzo.

Glumeći da nešto petlja oko opasača koji se zaglavio, kauboj krenu rukom prema „koltu”. No nije uspeo ni da izvuče revolver, a hitac iz Holidejeve puške pogodio ga je u rame.

Koristeći gužvu, Tviks se bacio u stranu i zapucao prema pustolovu. U istom trenutku Marlo je krvavog ramena utrčao u pećinu.

Holidej je mahnuo puškom dajući znak bankaru da pride bliže. Oslušnuo je bat čizama po kamenu: begunci su bežali dublje u pećinu...

Stežući pušku u jednoj ruci, kliznuo je niz stenu do ispusta ispod njega. Oprezno, korak po korak, prišao je ulazu u pećinu i oslušnuo. Ništa se nije čulo, čak ni najmanji šum: samo mrak malo dalje od ulaza i krvavi trag koji se gubio u tami.

Zastao je nekoliko minuta kako bi povratio dah, a onda lagano koraknuo napred da bi mu se oči navikle na tamu. Pošto se posle nekoliko metara tlo pećine spuštalo naniže, Dok je polako krenuo niz vlažan tunel pazeći da se ne oklizne. Kresnuo je šibicu i obasjao proširenu prostoriju.

Trudeći se da bude što tiši, nastavio je da hoda držeći se levom rukom za zid hodnika. Onda je začuo tiho grebanje i munjevito se bacio na tlo baš u trenutku kada je pucanj potresao pećinu i narandžasti blesak obasjao mesto zasede.

Ležeći na jednoj steni, Marlo je ciljao na Džordžijanca.

Uvidevši da mu puška smeta u borbi izbliza, Dok ju je odbacio i izvukao „kolt”. U magnovenju je ispalio nekoliko hitaca i tako, ni sam ne znajući, oterao kauboja koji je želeo da mu pride sa druge strane.

Posle toga zavládala je duga, neprijatna tišina.

– Vejde! – povikao je Tviks hrapavim glasom.

Bojeći se da ne otkrije svoj položaj, Marlo nije odgovorio.

– Vejde, pođi i sredi Koldvela! Ja ću se pobrinuti za ovog uljeza!

Začulo se grebanje čizama po kamenju što je značilo da je, iako ranjen, Vejd Marlo pošao da izvrši šerifovu naredbu.

Holidej je odmah shvatio da mora delovati veoma brzo. Čak i ovako povređen, Marlo je bio velika opasnost za neveštog bankara. Pokušao je da se iskrade iz zaklona i krene, ali ga je Tviks kišom kuršuma primorao da se vrati.

– Ne bih dao ni prebijenog centa za tu bankarsku mešinu – dobacio je Tviks podrugljivo.

Dok je znao da ga ovaj izaziva, ali nije želeo da se oglasi. Bio je istinski zabrinut za bankara, pa je izašao iz zaklona i krenuo ka izlazu.

Tviks kao da je to i čekao. Instinktivno je osetio da će Dok poći da pomogne Koldvelu i nasumice zapucao. No, tako je otkrio svoj položaj i pružio izvanrednu šansu strelcu kakav je Holidej.

Ovaj je baš to i uradio. Bio je dovoljan blesak koji je osvetlio Tviksovo izbezumljeno lice. Zapucao je u tom pravcu i sekund – dva kasnije začuo se krik: čulo se kako šerif Tviks ispušta pištolj, a onda se njegovo telo uz tup udar svalilo na kamenu podlogu.

Kratko uzdahnuvši, Dok se žurno izvukao uz hodnik pećine. Činilo mu se da je prošla čitava večnost pre

nego što se uspuzao uz kosinu kojom je sišao samo pre nekoliko minuta.

Pucanj revolvera naterao ga je da požuri.

Potrčao je prema ulazu i začuo još jedan pucanj praćen udarom kuršuma o stenu. Istrčao je napolje i osvrnuo se oko sebe...

Nešto ranije, privučen pucnjavom iz unutrašnjosti pećine, Koldvel je počeo da se penje uz liticu u nameri da pomogne Holideju. A to je značilo da se Vejd Marlo našao u klopci....

To je pretpostavio i sam Holidej kada ga je glasno pozvao po imenu.

Kauboj se okrenuo i umesto Tviksa koga je očekivao, ugledao Doka sa revolverom u ruci.

– Ne pucajte, molim vas. Ja... ja nisam ništa kriv... – dodao je zagrcnuvši se. – Bila je to... Šarkova ideja. Njego-

va i šerifova... Ja ...morao sam da se složim inače bi me ubili...

– Mi ne znamo šta je ko uradio, a ti ćeš imati prilike da sve ispričaš zamniku šerifa kada te sutra vratimo u grad. Kasnije ćeš to ponoviti i sudiji i poroti..... – dodao je Holidej i vratio revolver u futrolu.

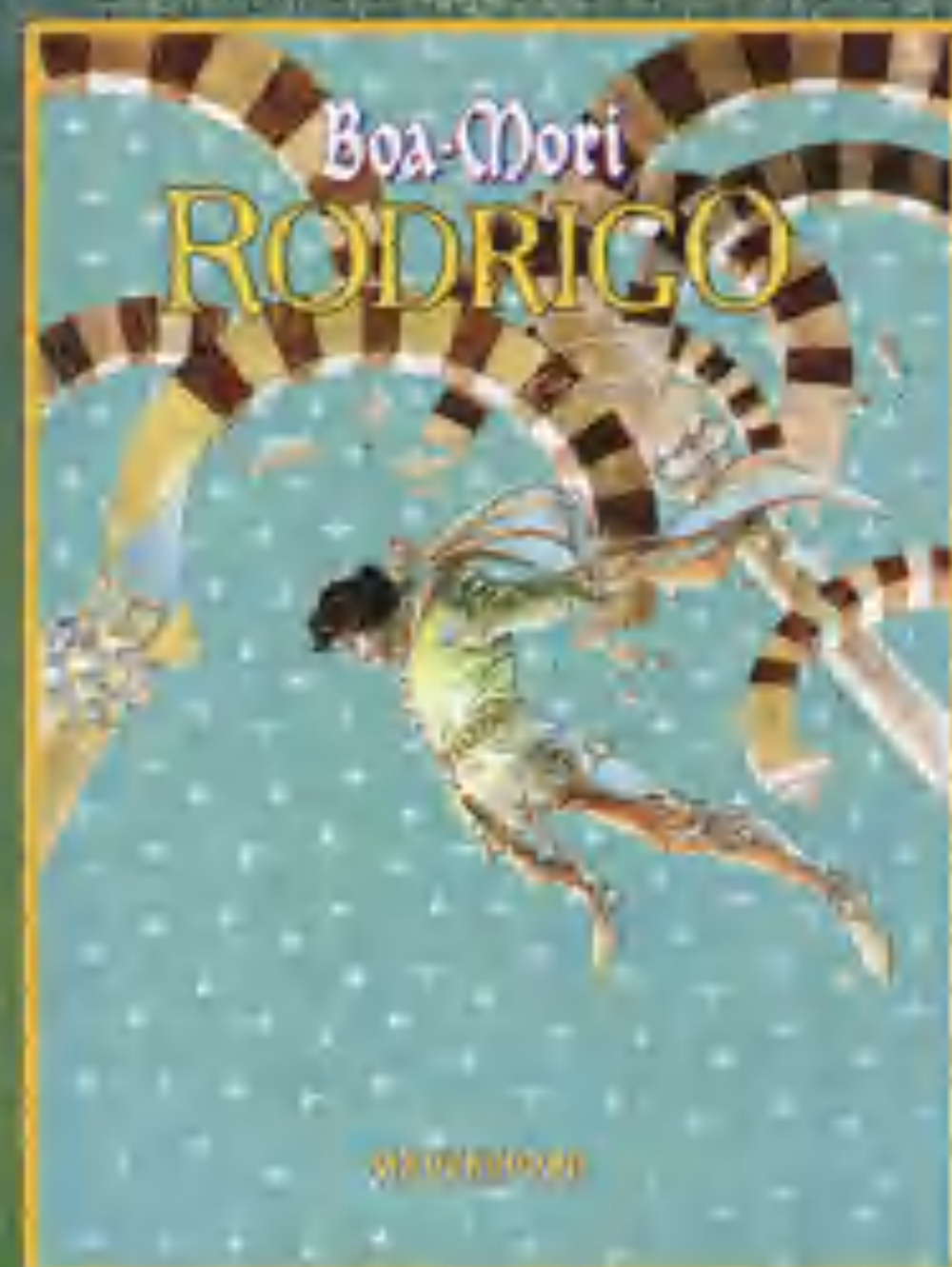
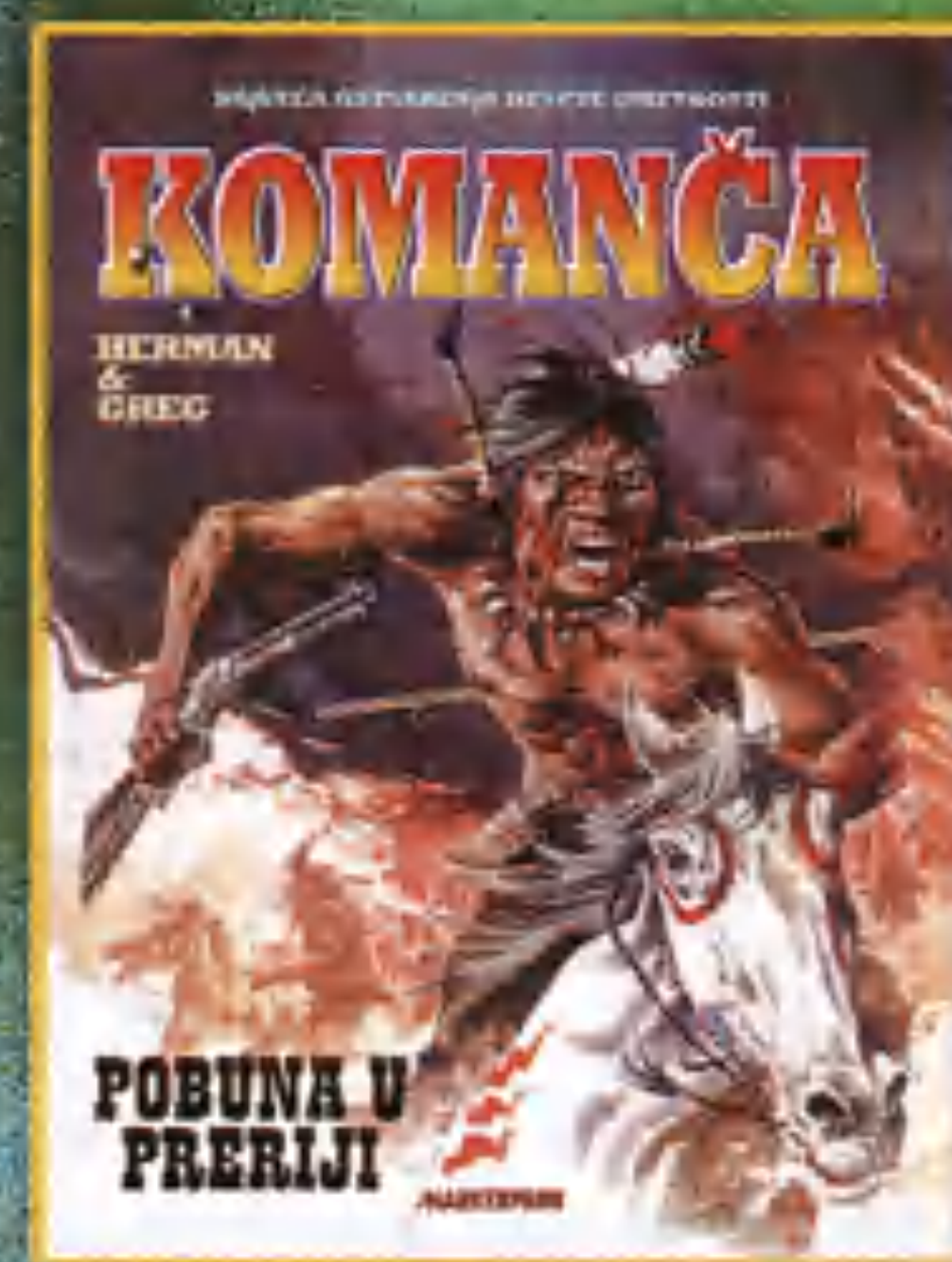
Koldvel je učinio to isto.

Jašući nazad prena gradu, Džordžijanac je unapred uživao pri pomisli na kadu punu tople vode, udoban ležaj, obilan ručak iz čašicu brendija, a možda... možda još mnogo lepih stvari...

Pomislio je na Kejt. Novac koji dobije od nagrade biće dovoljan da vrati svoj kockarski dug i pomogne joj da započne novi život. Znao je da neće zauvek ostati u Midlendu, ali mogao bi da bude sa Kejt i u bilo kom gradu.

A posle? Ko zna? Čekali su ga toliki neistraženi predeli....

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00517

9 770353 000002